

เก้าอี้ 1

อย่าทำหน้าที่แบบนั้น
ผมก็ไม่ได้อยากอยู่กับพี่...แต่คืบหนึ่งก็ได้

ความรักคือสิ่งสวยงาม

หรือ?

ความรักคือสิ่งที่สวยงามจริง ๆ อย่างนั้นหรือ

สำหรับพระรามแล้ว ความรัก...คือภาพมายา การหลอกลวง
ที่สร้างบาดแผลและความเจ็บปวดอย่างถึงที่สุด หากใครมาบอกกับ
เขาว่ามันสวยงาม นั่นแปลว่าคนคนนั้นไม่เคยได้พบเจอกับความรัก
ในโลกของความเป็นจริง

พวกเขาหลุมหลงอยู่กับภาพลวงตาที่ถูกสร้างขึ้น มีเพียงแค่ตัว
เขาเองเท่านั้น...ที่ตื่นขึ้นมาจากความฝัน เผชิญหน้ากับความจริง ว่า
ท้ายที่สุดแล้วความรักไม่ได้สวยงามอย่างที่คิด

เขาเห็นมานักต่อนักแล้ว พวกคนที่บูชาความรัก แต่สุดท้ายก็
น้ำตาเซ็ดหัวเข่า ฟุ่มฟายราวกับจะขาดใจตายนะ...

ความรักมันก็แค่นิทานหลอกลวงเด็กเท่านั้นแหละ

22.30 น.

“ใจ”

“ใจ วันนี้มีงมาสายนะ”

พระรามแค้นหัวเราะผ่านลำคอเมื่อเดินมาจนถึงโต๊ะที่มีร่างสูงของใครอีกคนจับจองอยู่ ‘ขุนพล’ ผู้เป็นเพื่อนสนิททักว่าเขามาสาย ทว่าสายตาที่มีนิสัยลึกลับบางอย่างกลับมองเลยร่างของเขาไปยังชายหนุ่มอีกคนที่เดินตามหลังเข้ามาด้านใน

เหยื่อตัวน้อยในคำคืนนี้ปรากฏกายต่อหน้าเพื่อนเขาแล้วสินะ

“มีงไม่ต้องทักก็ได้นะ ถ้าจะมองตามเขาไปขนาดนั้น แล้วก็เซ็ดน้ำลายด้วย ไหลนองไปถึงพื้นแล้ว สภาพเหมือนไอ้จุดข้างถนน ไม่มีผิด”

พระรามถอนหายใจ นั่งลงตรงข้ามกับขุนพลที่ส่งเสียงหัวเราะออกมาขณะเบนสายตากลับมามองเขา

“อารมณ์ไม่ดีหรือใจคนสวย ปากแบบนี้ ภูแปดกใจจริง ๆ ที่ยังมีคนร่ำร้องอยากจะทำมีงขึ้นเตียงด้วยทุกคืน”

“ปากกูเวลาอยู่บนเตียงมันทำให้คนพวกนั้นขึ้นสวรรค์ใจ มีงอยากลองสักครั้งไหมล่ะ” คนถูกขมว่าสวยพรายยิ้ม ตอบด้วยเสียงยั่วยวน ทว่าแววตากลับไม่กระตือรือร้นสักเท่าไร

แต่ถึงอย่างนั้นแล้วใบหน้างดงามที่ปั้นแต่งมาอย่างลงตัวนั้นแทบจะทำให้คนมองตาพร่ามัว กระทั่งเพื่อนอย่างขุนพลก็ไม่เว้น

ก็ปฏิเสธไม่ได้ละนะว่าพระรามเป็นคนที่มีความดึงดูดใจมากมาย ถึงนิสัยออกจะขวางโลกไปสักหน่อยก็ตาม

แต่ว่าคนเราควรจะมีขอบเขตเป็นของตัวเองใช่ไหมล่ะ

“ไม่ละ ภูไม่เอาเพื่อนในกลุ่ม”

“มีงก็ไม่ใช่แบบที่ภูชอบเหมือนกันนั่นแหละ” พระรามตอบกลับด้วยเสียงเบื้อหน่าย

เจ้าของดวงตาคู่สวยกวาดมองไปทั่วทั้งบริเวณก็ยังไม่พบเจอ

คนที่ถูกใจ ใครบางคนส่งสายตามมาให้ แต่นั่นก็เป็นของที่เขาเคยกินแล้ว ของบางอย่างถ้ากินบ่อยเกินไปมันก็ทำให้เบื่อ วันนี้คงต้องหาคนใหม่ ๆ บ้าง

หรือว่าบางทีเขาอาจจะต้องเปลี่ยนสถานที่ใหม่ คลับระดับสูง ในย่านนี้มีมากมาย ที่เป็นเฉพาะเจาะจงสำหรับเกย์โดยเฉพาะก็มีไม่น้อย สถานที่เดิม ๆ จะพบเจอแต่คนเดิมก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก

ถ้าถามว่าทำไมต้องระดับสูง ก็เพราะว่ามีมาตรการป้องกันรัดกุมกว่าพวกคลับทั่วไปยังไงล่ะ เกย์มีความเสี่ยงที่จะติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูงกว่าพวกผู้ชายหญิง คลับบางที่ ไม่ได้คัดกรองคน แต่ไม่เข้ากับคลับระดับสูงที่มีการตรวจคนเข้า-ออกอย่างเข้มงวด มั่นใจได้ถึง 90% ว่าปลอดภัย แต่ถ้าจะให้ปลอดภัยกว่านั้นก็ต้องป้องกันตัวเองนั่นละ

“เปลี่ยนที่กันใหม่ ฮ้องเต้ถึงไหนแล้ว มันออกมาหรือยัง”

“น่าจะออกมาแล้ว ทำไม ที่นี้ไม่มีใครเข้าต้ามึงเลยหรอ” ขุนพลพูด แต่สายตาแทบจะไม่ละไปจากร่างเล็กของใครบางคนที่กำลังโยกย้ายอยู่บนฟลอร์ท่ามกลางผู้คนมากมาย

ถึงแม้อีกฝ่ายจะไม่ได้มีหน้าตาโดดเด่น แต่ก็ถือว่าตรงสเปกมากทีเดียว ใบหน้าจิ้มลิ้ม ริมฝีปากอímสีชมพูตัดกับผิวขาวเนียน ปลายจมูกเขตรัน ดวงตากลมโตฉายแววชุกชอนอยู่ในที่เมื่อจ้องตอบกลับมาและระบายยิ้มส่งมาให้อย่างเป็นมิตร

ดูเหมือนว่าเจ้ากวางตัวน้อยจะติดกับราชสีห์หนุ่มเข้าให้แล้ว... ทั้งยังเป็นฝ่ายเชื่อเชิญนักล่าเองเสียด้วย

“น่ารักดีนะ แต่สู้กูไม่ได้เลยสักนิด” พระรามยกแก้วเหล้าจด ริมฝีปากหลังจากพูดประโยคนั้นด้วยความมั่นอกมั่นใจ รสชาติฝาดเผื่อนแผ่ซ่านไปทั่วทั้งโพรงปาก ก่อนที่ของเหลวเหล่านั้นจะค่อย ๆ ถูกกลืนลงคอไปที่เดียวจนหมดแก้ว

“เรื่องความมั่นหน้านะหรอ”

“ทุกวันนี้มึงพูดจาเหมือนไม่ใช่เพื่อนกู”

“ฮ่า ๆ มึงคิดไปเอง เชื่อกูสิ ไม่มีใครจริงใจกับมึงได้เท่ากูอีกแล้ว”

“เฮอะ”

คุยกับพระรามได้ไม่นาน ขุนพลก็ลุกพรودหลังจากดื่มเข้าไปสองแก้ว ดวงตาดูตันราวกับหมาป่าวาววับ แสดงถึงความต้องการของตัวเองอย่างไม่ปิดบัง

“จะไปที่อื่นก็ไป แต่ขอกูเสร็จก่อนแล้วกัน” เขาบอกทิ้งท้าย หลังจากนั้นก็ตรงไปยังเป้าหมายที่หมายตาเอาไว้ตั้งแต่แรก

สองร่างคลอเคลียกันกลางพลอร์ บดเบียดลำตัวเข้าหากันจนแทบจะรวมร่าง พระรามมองภาพนั้นและยิ้มจืดชืด ไร้อารมณ์แบบสุดๆ วันนี้นั้นน่าเบื่อเกินไป อาจเพราะว่าไม่เจอใครเลยที่ต้องการงานวันนี้ก็วุ่นวาย ลูกค้าเรื่องมาก แถมพอดตกเย็นรถก็ยังมาติดอีกต่างหาก ทำเอาอารมณ์ไม่ค่อยดีสักเท่าไร

ละลายตาแค่เบ๊บเดียว เพื่อนสนิทกับหนุ่มน้อยก็หายไปจากพลอร์แล้ว ไม่ต้องเดาเขาก็พอจะรู้ว่าตอนนี้คนทั้งคู่อยู่ที่ไหน

อาจจะในห้องน้ำสักห้อง หรือไม่ก็มุมลับสักที่ในคลับ

ก่อนกินมันก็ต้องมีชิมรสชาติกันบ้าง หรือไม่บางทีคนอย่างขุนพลก็อาจจะข้ามขั้นตอนไปเลย

ระหว่างที่พระรามรอขุนพลใครอีกคนที่นัดกันไว้ก็มาถึงจนได้ ร่างสูงกำยำก้าวผ่านคนมากมายตรงมาที่โต๊ะ ใบหน้าหล่อเหลา เย็นชาเย็นเฉยต่อทุกสิ่งทุกอย่าง และเย็นเฉยทุกสายตาที่จ้องมอง เหมือนกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ มีเพียงแค่พระรามคนเดียวเท่านั้นที่เป็นเจ้าของสายตาคุณั้น

“ทำไมนั่งอยู่คนเดียว ไข่ขุนพลไปไหน” มาถึงก็ถามเสียงเรียบ ดวงตาคมกล้าแสดงความไม่พอใจขณะกวาดมองไปทั่วเพื่อหาตัวเจ้าของชื่อที่เอ่ยถึง

แต่เมื่อไม่เจอก็ไม่ได้สนใจจะมองหาต่อ ลากเก้าอี้มานั่งข้าง ๆ พระราม ที่นั่งกว้างขวาง แต่ก็ยังอุตุส่าห์มานั่งเบียดเสียดจนร่าง ผอมบางแทบจะเกยไปบนตัก

ถ้าไม่ใช่ฮ่องเต้ ก็คงไม่มีใครในกลุ่มเพื่อนแล้วละที่กล้าทำแบบนี้กับเขา

ฮ่องเต้คือผู้ชายที่ได้รับการนิยามด้วยคำว่าเพอร์เฟกต์ เขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มหล่อที่มีชื่อเสียงระดับโลก ถูกจัดให้เป็นชายหนุ่มในฝันของใครหลาย ๆ คน แต่แน่นอนว่าหนึ่งในนั้นไม่มีพระราม ถึงพวกเขาจะมีสัมพันธ์เร่าร้อนกันบนเตียงอยู่บ่อยครั้งก็ตาม

ใครจะชอบผู้ชายที่ต้องแย่งชิงกับคนนบร้อยกันล่ะ แค่คิดก็ปวดหัวแล้ว เขาก็น้อย่างเดียวก็พอเถอะ

“เอากับใครสักคนอยู่ กูส่งข้อความไปบอกมึงแล้วว่า จะเปลี่ยนที่ไม่ได้อ่านเหรออ” พระรามถามเสียงแผ่ว เอนหัวพิงไปกับลาดไหล่แกร่งของคนที่สูงกว่า กลิ่นโคโลญจน์อบอวลขึ้นมาที่ปลายจมูกเจือด้วยกลิ่นกายของอีกฝ่ายช่างเป็นตัวกระตุ้นอารมณ์ขั้นดี

หรือว่าบางทีเขาอาจจะไม่ต้องเปลี่ยนที่แล้วในคืนนี้

“ขั้บรตอยู่ ทำไม่ถึงจะเปลี่ยน”

“เปื่อ ไม่มีใครถูกใจกูสักคน”

“เหรออ”

“อือ แต่ตอนนี้มีแล้ว”

เจ้าของใบหน้าเรียวเล็กเงยขึ้น ดวงตาคู่สวยเคลือบด้วยความปรารถนาเจือจาง ริมฝีปากอ้มเผยอเล็กน้อย ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถปฏิเสธท่าทางแบบนี้ได้ โดยเฉพาะกับฮ่องเต้ที่มีความรู้สึกลึกซึ้งมอบให้ผู้ชายคนนี้

เรียวปากร่อนขึ้นแนบกันสนิทเมื่อฮ่องเต้รั้งใบหน้าของพระรามให้สามารถมอบจุมพิตได้ถนัดขึ้น บदनแบบริมฝีปากด้วยความเส่นหาเร่าร้อนสลับอ่อนโยน ปลายลิ้นที่มีรสบุหรืออ่อน ๆ แทรกผ่านเข้ามา

ด้านใน กระจกเกาะเกี่ยวกับลิ้นของเขาอย่างเห็นกระหาย ท่ามกลางผู้คนมากมาย พวกเขาทั้งคู่ราวกับจมดิ่งอยู่ในห้วงวาคะ แลกเปลี่ยนลมหายใจกันอย่างเอาเป็นเอาตายและไม่มีใครยอมใคร

พระรามไม่ยอมตกเป็นฝ่ายถูกชักนำ เมื่อลิ้นแยกออกจากกัน เขาก็ขบกัดลงไปบนกลีบปากร้อนชื้นของฮองเต้ ดูดดึงด้วยปลายลิ้น ก่อนจะผละออกเพื่อขยับขึ้นไปนั่งบนหน้าขาของอีกฝ่าย จากนั้นกดริมฝีปากแนบชิดกันอีกครั้ง

“เฮ้ย ๆ ๆ นี่กูไม่อยู่แค่แป๊บเดียว พวกมึงก็จะล่อกันทีโตะเลย เหรอวะ แยกไว้ย แยกกันเดี๋ยวนี้! แยก ๆ”

ขุนพลพรวดพรวดเข้ามาคว้าแขนของพระราม ส่งเสียงโวยวาย พลังรังไห้ถอยห่างออกมาจากฮองเต้ที่ตวัดตามอง ดวงตาเป็นประกายกร้าวไม่ยินยอมขณะที่เรียวแขนยังโอบเอวบางเอาไว้แนบชิด

ริมฝีปากเผยออก เปล่งสัมผัสเสียงเย็นชาหนาวจับขั้วหัวใจ คนฟัง “อย่ายุ่ง”

“ไม่ยุ่งไม่ได้ไว้ย! ไ้อัย หัวกูจะปวด พวกมึงแม่ง...เปลือเป็นไม่ได้ อยู่ให้ห่าง ๆ กันเลยนะ แล้วมึงจะเอาอย่างไรพระราม ไ้อฮองเต้มาแล้ว จะเปลี่ยนที่หรือเปล่า” พุดจบขุนพลก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ อยากจะพุดอะไรสักอย่างแต่ก็ไม่ได้พุดออกมา ได้แต่ฟันลมหายใจหนัก ๆ ถามเปลี่ยนเรื่องเพราะขี้เกียจเอ่ยถึงความสัมพันธ์ชวนปวดหัวของคนทั้งคู่

“ไม่เปลี่ยนแล้ว” พระรามส่ายหน้าตอบ ขยับเขยื้อนกายอย่างเกียจคร้านอยู่บนร่างกำยำแข็งแรงของฮองเต้ ดึงแขนตัวเองออกมาจากมือของขุนพล แยมยิ้มเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อนตัวสูงที่ดูจะไม่สบายอารมณ์สักเท่าไรกับคำตอบ

“เยี่ยม กูก็อุตส่าห์รีบ ยังกินไม่อิ่มเลย แต่กลัวมึงจะรอ เสร็จก็ไม่สุด มึงนี่มั่นใจโลเลจริง ๆ เลยนะ”

“ก็กลับไปกินต่อสิ เขากลับไปแล้วหรือไง”

“ยัง แต่กุหมดอารมณ์แล้ว! พวกมึงก็ห้ามไปไหนทั้งนั้น นั่งดื่มเป็นเพื่อนกูนี้แหละ แล้วก็ห้ามจูบ ห้ามลูบคลำอะไรกันตรงนี้ด้วย”

พระรามส่งเสียงหัวเราะในลำคอ อิงแอบแนบชิดกับแผ่นอกของคนตัวสูงกว่าที่ไม่หือไม่อืออะไร ยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มด้วยท่าทางสบาย ๆ ถึงแม้จะถูกขุนพลเขม่น้อยก็ตาม ทั้งสองคนนับเป็นเพื่อนสนิทของเขา ขุนพลรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก ส่วนฮ่องเต้รู้จักกันตอนเรียนมหา'ลัย ถึงจะอยู่กันคนละคณะ แต่ก็อยู่หอเดียวกันตอนปี 1 แล้วหลังจากนั้นก็ไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่ตลอดจนถึงปัจจุบัน

จะว่าสนิทใหม่...ก็สนิทกันละมัง เพราะเวลาที่ใครสักคนเกิดปัญหา ใครอีกคนก็จะยื่นมือเข้าไปช่วยอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด

นี่อาจจะเป็นความสัมพันธ์รูปแบบเดียวกับที่พระรามเชื่อว่ามียู่จริง

“ช่วงนี้งานเป็นยังไงบ้าง” ฮ่องเต้ถามขึ้นมา ใช้ปลายนิ้วเกวียนผ่านเส้นผมที่ปรกหน้าของพระรามแผ่วเบา น้ำเสียงเรียบนิ่งจับอารมณ์ไม่ถูก ทว่าดวงตากลับทอประกายอ่อนโยนเด่นชัดยามที่จับจ้อง

“ไม่รู้สิ ก็ดีมั้ง...มีลูกค้าเยอะ บางคนก็น่ารัก คุยง่าย แต่บางคนก็ตีไปหมดทุกอย่าง แก่ให้ครบโควตาแล้วก็ยังตีเหมือนเดิม บอกว่าคนอื่นวาดดีกว่า ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมไม่ไปจ้างคนที่วาดดีกว่าให้จบ ๆ ไป...ถ้าไม่ติดว่าเป็นลูกค้า กูคงไล่เตะเปิดโปงตั้งนานแล้ว”

เมื่อได้โอกาสพูดถึงงานของตัวเอง พระรามก็ป่นออกมายาวเหยียด ค่อย ๆ ระบายความอัดอั้นที่สะสมอยู่ในใจออกไปจนหมด

เขาเองก็เข้าใจว่าผู้ว่าจ้างให้ค่าตอบแทนแลกกับผลงาน พวกเขามีสิทธิ์ดีเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ แต่การมาบอกว่าคนนั้นทำได้ดีกว่า คนนี้ถูกใจมากกว่ามันไม่เกินไปหน่อยหรือ ถ้าอย่างนั้นก็

ไม่ควรมาจ้างเขาตั้งแต่แรกหรือเปล่า

นอกจากจะเสียความรู้สึกด้วยกันทั้งสองฝ่ายแล้ว ยังทำให้หมดอารมณ์สร้างสรรค์ผลงานไปประยะหนึ่งอีกด้วย

“ช่วงนี้นางูก็ยุ่งๆ นะ ทั้งตัดต่อวิดีโอ คิดคอนเทนต์ไลฟ์เล่นเกม มึงไม่อยากจะบ้างหรืออ้อเต้” ได้จังหวะขุนพลก็แทรกขึ้นมาโบหน้ายียวนชวนดี

พระรามถอนหายใจ มันเป็นเรื่องปกตินั่นแหละ วันไหนไม่ได้หาเรื่องฮ່องเต้ บางทีขุนพลอาจจะขาดใจตายก็ได้

“มึงยุ่งเพราะมัวแต่คิดว่าวันนี้จะไปเจอกับใครไง ไม่ได้ยุ่งเพราะงานมึงหรือก”

ทางนี้เองก็โช้ยอยเหมือนกัน ตอบโต้กลับไปได้เจ็บแสบ จบบทสนทนาชายหนุ่มสองคนก็จ้องตาเขม่นกันอีกรอบ ก่อนจะหันหน้าหนีกันไปคนละทิศละทาง ช่างเป็นความสัมพันธ์ที่ทำให้คนกลางอย่างพระรามปวดหัวได้ทุกวันจริง ๆ เลย

“เออ อ้อคนสวยของมึงก็คิดทุกวันเหมือนกันนั่นแหละว่าจะไปเจอกับใคร”

พระรามเลิกคิ้ว โบหน้ากระตักยิกเมื่อบทสนทनावกกลับเข้ามาหาตัวเองแบบงงๆ ทั้งที่ก็ไม่ได้ไปต่อปากต่อคำอะไรด้วย แต่ก็เท่านั้นละ ไม่ได้สะเทือนอะไรเลยสักนิด ในเมื่อที่ขุนพลพูดมามันคือเรื่องจริง

“วันนี้กูอยากเจอกับมึงนะ มึงไม่สนใจกูบ้างหรือขุนพล”

“พักเถอะ มึงสวยจริง แต่กูไม่มีอารมณ์กับมึงหรือก”

“รู้ได้ยังงี้ว่าไม่มี มึงยังไม่เคยลองเลยนะ”

เจ้าของโบหน้าสวยเผยรอยยิ้มยั่วยวน ถ้าไม่คิดว่าฮ່องเต้ยังคงโอบรับเอวของเขาเอาไว้ ทั้งยังออกแรงมากกว่าเดิม พระรามคงจะลุกเปลี่ยนที่นั่งไปแล้วละ อยากจะรู้เหมือนกันว่าขุนพลมันจะไม่รู้สึกอะไรจริง ๆ เหมือนที่ปากพูดหรือเปล่า

“มึงจับมันให้แน่น ๆ เลยนะไอ้เต้ ภูขนลุกไปหมดแล้ว ไอ้พระราม มึงมันปีศาจระคะซัด ๆ ยั่วเยแ่งฉิบหาย ใครเป็นแฟนมึงคงจะออกแตกตายสักวัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่มีใครที่เป็นผู้โชคร้าย เพราะกูไม่คิดจะมีแฟน”

“ทำปากดีไป เพื่อนมึงจ้องตาจะถลนแล้ว”

ขุนพลส่งสายตาดูหาให้พระรามมองตามไปที่เจ้าของชื่อในบทสนทนา ซึ่งมันก็จริงอย่างที่บอก แต่ออกจะเกินจริงไปหน่อยตรงที่ตาถลน เพราะห้องเต้แค่ขมวดคิ้ว ใบหน้าเคร่งขรึม ในแววดตา มีประกายไม่พอใจพาดผ่านมาในระยะสั้น ๆ เท่านั้น ไม่ได้เอ่ยถ้อยคำอะไรออกมา แต่ความหมายของสายตาคู่นั้นก็ชัดเจนว่าคิดอะไรอยู่

พระรามถอนหายใจ ใช้ฝ่ามือแนบแก้มของอีกฝ่ายก่อนจะพูดขึ้น

“ไม่เอา่น่า กูเป็นเพื่อนกับมึงดีที่สุดแล้ว อย่างน้อยก็ไม่ต้องคอยทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง แบบนั้นน่าเบื่อจะตายไป”

“เพื่อนที่ไหนเขาเอากัน ถ้าวันหนึ่งไอ้ห้องเต้มีแฟน มึงจะมองหน้าแฟนมันยังไง มึงก็เหมือนกัน ถ้าไอ้พระรามมีแฟน...ถึงโอกาสแม่งจะน้อยพอ ๆ กับที่หิมะจะตกในประเทศเรา แต่ก็นั่นแหละ ถ้ามันมีแฟน มึงจะมองหน้าแฟนมันได้หรือ แล้วพวกมึงจะแนะนำแฟนพวกมึงว่าไง นี่เพื่อนผมครับ ก่อนหน้าที่จะคบคุณพวกเราเคยเอากันมาก่อน แบบนี้หรือ”

คนที่ดูจะเป็นเดือดเป็นร้อนกับความสัมพันธ์นี้มากที่สุดก็ดูจะเป็นขุนพลนี่ละ แต่ที่พูดก็เพราะว่าห่วงเพื่อนทั้งนั้น ไม่ได้มีเจตนาอะไรไม่ดีกับพวกมันทั้งสองคนเลยสักนิด

ถึงจะรำคาญหน้าไอ้ห้องเต้ แต่เขาก็เป็นห่วงมันนะเว้ย

“ไร้สาระ” ห้องเต้ว่าเสียงหัวน ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่ม ไม่พูด

อะไรต่อจากนั้นอีก

“ใช่ ที่มึงพูดมามันโคตรจะไร้สาระเลย”

ตัวพระรามเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าความหมายของคำว่าไร้สาระของฮ่องเต้มันจะหมายถึงเรื่องเดียวกันกับเขาหรือเปล่า แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องที่ขุนพลพูดมาก็ฟังดูไร้สาระอยู่ดี ถ้าฮ่องเต้จะมีแผนก็ไม่เห็นมีความจำเป็นตรงไหนที่ต้องมาแนะนำว่าเขาเป็นใครนอกไปจากเพื่อนที่สนิทกันคนหนึ่ง

“สักวันเถอะ ถ้ามาร้องให้พุ่มพ่ายกับกู กูจะทุบให้หลังหัก”

พระรามหัวเราะในลำคอเมื่อได้ฟังขุนพลขู่ รอยยิ้มไม่คล้ายยิ้มปรากฏบนใบหน้า เอนหลังแนบชิดกับเรือนร่างแข็งแรงก่อนจะยกแก้วเหล้าจรัมฝีปาก ครั้นจะสนใจคำพูดของเพื่อนสนิท

ถ้าจะมีใครสักคนร้องให้พุ่มพ่าย คนคนนั้นยังงี้ก็ไม่ใช่คนที่ตาสว่างจากความรักแบบเขาแน่นอน

เวลาหลายชั่วโมงผ่านไป และงานเลี้ยงก็ย่อมมีวัน

เล็กรา ขุนพลตัดสินใจกลับไปก่อนหลังจากดื่มมาได้สักกระยะ พระรามกับฮ่องเต้เองก็ไม่มีเหตุผลที่จะอยู่ต่อ พวกเขาตกลงกันว่าคืนนี้จะจบลงที่คอนโดสุดหรูของนักธุรกิจหนุ่มคนเก่งที่อยู่ใจกลางเมือง แต่หลังจากขับรถมาได้ระยะทางพอประมาณโทรศัพท์ของอีกฝ่ายก็แผดเสียงร้องไม่หยุด กระทั่งรับและพูดคุยกับปลายสายก็ดูเหมือนว่าข้อตกลงนั้นจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้แล้ว

“อือ ผากที่เหลือด้วย...ผมจะรีบกลับไป”

“...”

พระรามเคาะปลายนิ้วกับขอบหน้าต่างรถ เฝ้ารอจนกระทั่งฮ่องเต้คุยธุระเสร็จและหันกลับมาพูดกับเขาต่อ

“วันนี้ไม่ได้แล้ว”

“ก็พอจะเดาออก ไปส่งกูก่อนได้หรือเปล่า หรือจะให้ลงตรงนี้

แล้วนั่งรถกลับไปเอง”

“ไปส่ง แล้วมึงก็ไม่ต้องออกไปไหนอีกล่ะ” ฮ่องเต๋ว่าเสียงเข้ม
ตัวพระรามเองก็ซี้เกียจจะต่อปากต่อคำได้แต่พยักหน้ารับไป
ถ้ามองเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้เขาคงตัดสินใจเปลี่ยนสถานที่ตั้งแต่
แรกแล้วละ แต่ก็ช่างมันเถอะ...จะหาใครสักคนมาขึ้นเตียงด้วย
ไม่จำเป็นว่าจะต้องออกไปข้างนอกอย่างเดียวสักหน่อย

“มีเรื่องอะไร มึงดูรีบนะ”

พระรามถามเมื่อรถถูกเร่งความเร็วขึ้นจากปกติที่ฮ่องเต๋จะ
ระมัดระวังอยู่เสมอ ทำทางรื่องทางนั้นคงจะเร่งด่วนกว่าที่พระราม
คิด

“เขาเข้าโรงพยาบาลนะ อาการไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก แม่กุอยากให้
กลับไป”

“อ่า เข้าใจแล้ว”

พระรามพยักหน้ารับ เขาที่ว่าก็คือพ่อของฮ่องเต๋ เป็นนักธุรกิจ
รุ่นใหญ่ที่อยู่ในวงการมาอย่างยาวนาน เรื่องฝีมือไม่ต้องพูดถึง ถ้า
บอกว่าฮ่องเต๋เก่งแล้ว คนเป็นพ่อเก่งยิ่งกว่า นับเป็นเสือตัวหนึ่งใน
วงการธุรกิจ ร่ำรวยติดอันดับโลก ซึ่งฮ่องเต๋ก็เป็นลูกไม้หล่นไม่ไกล
ต้น น่าเสียดายที่เจ้าตัวไม่ค่อยถูกกับพ่อตัวเอง

สาเหตุก็มาจากหลาย ๆ เรื่อง ทว่าเรื่องหลักก็เป็นเรื่องรสนิยม
ทางเพศที่ไม่เข้าหูเข้าตา

ความบาดหมางมีมาหลายปี ฮ่องเต๋จึงเลือกที่จะไม่กลับไป
ที่บ้านบ่อย ๆ หลังจากที่พาดตัวเองออกมาเจ้าตัวก็ไม่เคยพูดถึงพ่อ
แม้แต่คำเดียว แต่นั่นก็อาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ค่อยได้คุยกันสัก
เท่าไร ส่วนใหญ่เจอหน้ากันแล้วก็จะบลงที่เตียงทุกที

“กุอยากอยู่กับมึง แต่แม่...”

“ก็ดีแล้ว ไปหาแม่มึงเถอะ เขาคงจะคิดถึงมึงแย่ ครั้งสุดท้าย
ที่เจอเขามึงบอกว่าเมื่อสองเดือนที่แล้วนี่”

“สาม”

“นั่นแหละ อย่างน้อยมึงก็ยังมีแม่ที่คอยอยู่ข้างมึงตลอด” เสียงของพระรามเบาจนคล้ายว่ากำลังคุยกับตัวเองมากกว่าพูดให้ใครอีกคนได้ยิน

หวนนึกไปถึงคนที่เรียกว่าแม่ ริมฝีปากอ้อมก็เฝ้มแนบ นัยน์ตาเผยให้เห็นความโศกเศร้าในเสี้ยวนาทียี่หนึ่ง ก่อนที่มันจะเปลี่ยนกลับมาเฉยชาเช่นเดิม

“ทำไม่มึงไม่เล่าเรื่องครอบครัวมึงให้กูฟังบ้างล่ะ” ฮ้องเต้สังเกตเห็นความผิดปกตินั้น เขาถาม แต่ก็รู้ว่าคำตอบคงจะเหมือนกับทุกครั้งที่เขาถามเรื่องครอบครัวของอีกฝ่าย คนที่รู้จักมีแต่ขุนพลที่รู้จักกันมาก่อน ซึ่งมันเองก็ไม่พูดออกมาเหมือนกัน

ตั้งแต่รู้จักกันมาจนกระทั่งตอนนี้ พระรามไม่เคยเปิดปากพูดเรื่องครอบครัวกับเขา รู้แค่ว่าอาศัยอยู่คนเดียวมาตั้งแต่มัธยมเท่านั้น และที่ได้รู้จักก็เพราะขุนพลหลุดปากตอนเมา

“เพราะมันไม่ใช่เรื่องน่าฟังไง”

“กูอยากฟัง”

“แต่กูไม่อยากเล่า...มึงเข้าใจหรือเปล่า”

“...”

พระรามนั่งเงยมาตลอดทาง เขาไม่ได้โกรธอะไรฮ้องเต้ ไม่เลยแม้แต่นิดเดียว เพียงแค่ไม่รู้สึกรอยอยากจะพูดคุยกะอะไรในตอนนั้นก็เท่านั้น และอีกฝ่ายเองก็ดูเข้าใจดี เพราะหลังจากที่บอกไปแบบนั้น ฮ้องเต้ก็ได้เข้าซี้ให้อึดอัดใจ เพียงแค่ทอดสายตาที่แฝงความห่วงใยอยู่ลึก ๆ มองมาเป็นบางครั้งเท่านั้น

รถราคาหลายสิบล้านจอดเทียบที่ด้านหน้าตึกสูง พระรามอาศัยอยู่ที่นี้มาตั้งแต่เรียนมัธยม เคยมีความคิดที่จะขายทิ้งและไปหาซื้อคอนโดอื่นที่อยู่ใกล้สิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่านี้อยู่เหมือนกัน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจขายไม่ลง เขาตกแดง จัดสรรพื้นที่

ภายในห้องจนออกมาตรงแบบในใจมากที่สุดแล้ว จะให้ขายมันก็น่าเสียดายอยู่

ที่นี่เองก็ค่อนข้างกว้างขวาง หนึ่งชั้นมีห้องอยู่ไม่กี่ห้อง เงียบสงบ เรื่องความปลอดภัยก็ไม่ได้แย่ อยู่ในเกณฑ์ที่ดีเลยละ อีกทั้งห้องที่พระรามอยู่นั้นเป็นเพนต์เฮาส์ที่มีพื้นที่ครอบคลุมทั้งชั้นบนสุดของอาคาร เป็นหนึ่งในสมบัติที่ย่าของเขามอบให้ก่อนจะเสียชีวิต

ยายแก่ที่มีเงินเหลือใช้ แต่กลับไม่เคยใช้มันกับตัวเอง อีกทั้งยังไม่เคยบริปากบอกใครเรื่องป่วย กระทั่งกับลูกชายเพียงคนเดียวก็ไม่คิดจะบอก แต่นั่นก็เพราะว่านอกจากตัวเองแล้ว ผู้ชายคนนั้นก็ไม่เคยสนใจใครต่างหาก ทั้งที่อยู่ด้วยกันทุกวันแท้ ๆ

แต่ถึงพูดไปก็เอาอะไรกลับคืนมาไม่ได้ สิ่งที่เขาทำได้ก็คืออย่าไปคิดถึงมันอีกเท่านั้น

“ไปถึงโรงพยาบาลแล้วก็ส่งข้อความมาบอกกุดด้วย”

พระรามดึงตัวเองออกมาจากความหลัง พุดพลางปลดเริ่มขัดนิรภัย จังหวะที่เงยหน้าขึ้นมากลื่นหอมประจำตัวของฮ่องเต้ก็ปะทะหน้า ร่างสูงโน้มตัวมาไม่บอกกล่าว ริมฝีปากแนบสนิทมาที่ปากของเขา ขยับจูบร้อนแรง ช่วงชิงลมหายใจไปจนหมด

ดวงหน้าสวยเปลี่ยนเป็นสีแดงจัดตอนที่ผละออก พระรามแทบจะจับจังหวะหายใจไม่ทัน เพียงแค่จูบสั้น ๆ ก็เหมือนกับว่าวิ่งรอบสนามไปแล้วสองรอบ

ความปรารถนาสะท้อนอยู่ในดวงตาของคนทั้งคู่ แต่พวกเขา ก็ไม่สามารถทำตามความต้องการของตัวเองได้ หลังจากที่พระรามลงมาจากรถ ลมหนาวก็พัดผ่านมาคลอเคลียผิวกายอยู่หลายระลอก เขาเลื่อนสายตามองตามรถของฮ่องเต้ไปสักพักจากนั้นก็ละความสนใจกลับมาที่โทรศัพท์ในมือ กดเข้าไปที่แอปพลิเคชันหาคู่ที่นาน ๆ จะใช้งานมันที เพราะปกติเขาก็ไปที่คลับอยู่เป็นประจำ มันเลยไม่จำเป็นเท่าไร

พระรามเลือกใครสักคนที่ถูกใจ พุดคุยกัน และนัดให้อีกฝ่าย มาหา

ภายในห้องยังคงกรุ่นไปด้วยกลิ่นราคะหลังจากที่กิจกรรม บนเตียงสิ้นสุดลง พระรามไม่ได้ถูกใจเช็ทซ์ครั้งนี้สักเท่าไร ชายหนุ่ม คนนี้มีประสบการณ์น้อยเกินไปถ้าเทียบกับคนอื่นที่ผ่านมา โดยเฉพาะกับฮ่องเต้ รายนั้นรู้จักร่างกายของเขาทุกซอกทุกมุมเป็นอย่างดี รู้ว่าจุดไหนที่กระตุ้นแล้วจะทำให้รู้สึกดี

แต่มันก็...ไม่ได้แย่มากเท่าไร เพราะฉะนั้นก็ช่างมันแล้วกัน
“ผมเพิ่งเคยนัดอะไรแบบนี้เป็นครั้งแรกเลย...คุณดูดีมาก”
“อาฮะ ผมพอจะเดาออก แล้วก็ขอบคุณสำหรับคำชม”

พระรามลุกขึ้นจากเตียงด้วยท่าทางเกียจคร้าน หยิบกางเกง บนพื้นมาใส่ ก่อนจะเดินตรงไปยังตู้เย็นเพื่อหาน้ำดื่ม หันกลับมาก็ เห็นว่าคูนอนยังคงแผ่หลายอยู่บนที่นอนของเขาอย่างสบายใจ

คิวเรียวยาวขมวดแน่น ริมฝีปากอ้อมฉ่ำน้ำเพยอออก เปล่งเสียงหวานออกมาห้วน ๆ

“กลับไปได้แล้ว”

“ครับ?”

“ผมบอกให้คุณกลับ ผมต้องทำงานต่อ มีคนอื่นอยู่ในห้องผม ไม่มีสมาธิ”

“อ้อ เข้าใจแล้ว ผมจะกลับเดี๋ยวนี้...ว่าแต่ คุณมีเบอร์โทรศัพท์ หรือเปล่า ในแชตคงไม่สะดวกคุยกันเท่าไร ครึ่งหน้าโทร. คุยกัน ดีกว่า”

“ครึ่งหน้า?” พระรามเลิกคิ้ว ถามเสียงสูง ไบหน้าปรากฏยิ้ม ที่ไม่คล้ายยิ้ม “คุณคิดว่ามันจะมีครึ่งหน้าหรือ”

“...”

“ผมไม่ได้พอใจกับเช็ทซ์ของคุณสักเท่าไรหรอกนะ ที่ไม่พูด

ตั้งแต่แรกก็เพราะว่าผมไม่อยากจะให้รู้สึกแยะ...แต่คุณก็ทำให้ผมพูดมันจนได้ ให้ตายเถอะ ที่นี้น่าจะกลับไปได้แล้วนะ อย่างที่บอก ผมมีงานต้องทำต่อ”

คุณอนคนนี่ไม่ตรงปกและไม่เข้าตาเลยสักนิด พระรามปรายตามองชายหนุ่มที่รีบร้อนจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองแค่ครั้งเดียวและไม่คิดจะให้โอกาสเข้ามาอยู่ในสายตาอีกเป็นครั้งที่สอง

จนกระทั่งเสียงปัดประตูดังขึ้น เขาถึงกวาดมองไปทั่วห้อง คว้ากระป๋องน้ำผลไม้เดินผ่านเสื้อผ้าและหมอนที่กระจัดกระจายตรงไปยังโต๊ะทำงานที่ดูรกไปสักหน่อย

ไม่มีอารมณ์ที่จะเก็บเลยสักนิด เอาไว้ส่งงานลูกค้าเมื่อไหร่ค่อยเคลียร์ทีเดียว ก็แล้วไง ห้องหนุ่มโสดมันก็ต้องรกเป็นเรื่องธรรมดาถึงยังไงก็อยู่คนเดียวอยู่แล้ว พระรามไม่สนใจหรอกว่าห้องของเขาจะอยู่ในสภาพไหน ขอแค่มีที่ให้นอนกับทำงานก็พอ

ก้นสัมผัสเก้าอี้ได้ไม่ทันไร โทรศัพท์ก็สั่นพร้อมเสียงเรียกเข้าที่หรีเอาไว้จนเกือบจะไม่ได้ยิน ดวงตาคู่สวยจ้องมองหน้าจอโทรศัพท์ตัดสินใจรับสายเมื่อเห็นว่าเป็นชื่อของใคร

‘ฮ้องเต้’

“มึงต้องมีเหตุผลที่ดีมากพอจะรบกวนเวลาทำงานของกูนะ”

พระรามพูดขึ้นทันทีที่ตัวจับเวลาบนหน้าจอเริ่มนับ เขาเปิดลำโพงและวางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะทำงาน คงเพราะเขาไม่ได้ตอบข้อความที่ย่องเต้ส่งมาก่อนหน้านี้ พอมีเวลาเจ้าตัวก็เลยโทร. มาอย่างที่เราเห็น

“ไม่ตอบข้อความ...ยุ่งมากเลยเธอ”

นั่นอย่างไรล่ะ

ไม่ทันขาดคำเลยจริงๆ

“เปล่า เพิ่งเริ่มทำงานเมื่อก็ ก่อนหน้านั้นมีเรื่องที่สำคัญกว่า”
“กับใคร”

แค่บอกว่ามีเรื่องสำคัญปลายสายก็รู้ทันทีว่าหมายถึงอะไร
 ฮ่องเต้ถามกลับเสียงห้วน ฟังดูไม่สบอารมณ์สักเท่าไร แต่ก็ทำอะไร
 ไม่ได้ เพราะเขาไม่ใช่เจ้าของชีวิตพระราม และไม่มีทางที่จะเป็นแบบ
 นั้นไปได้

“คนในแอป กูไม่ได้ออกไปไหนตามที่สัญญากับมิ่งไว้ มิ่งว่า
 ไม่ได้หรอกนะ”

“วันสักวันไม่ได้เลยหรือไง”

“มิ่งก็น่าจะรู้คำตอบอยู่แล้ว จะถามทำไม” พระรามได้กลับ
 เสียงเอื่อยพ้อ ๆ กับการตอบสนองของร่างกายในตอนนั้น

เขาบิดขี้เกียจฟังเสียงถอนหายใจของคนปลายสายที่ตั้งลอค
 มา จากนั้นก็เหลือเพียงความเงียบระหว่างทั้งคู่ ฮ่องเต้ไม่พูด
 พระรามเองก็ไม่พูดเช่นกัน ถือสายเอาไว้อย่างนั้นจนกระทั่งมีอีก
 สายซ้อนเข้ามา

‘แม่’

ทุกการกระทำหยุดชะงัก พระรามวางเมาส์ปากกาลง จ้องชื่อ
 ที่อยู่บนหน้าจอเขม็ง

“แค่นี้ละ ถ้าวางกูจะโทร. กลับ”

บอกคนปลายสายและกดวางไปโดยไม่ได้รอให้ทางนั้นตอบ
 รับกลับมา ดวงตาที่สั่นไหวมองตัวอักษรกำกับเบอร์โทร. อีกครั้ง
 รอยยิ้มหยันปรากฏบนใบหน้าสวยที่สะท้อนความเย็นชาออกมา

ก่อนจะรับสายนั้นอย่างไม่นึกยินดีเท่าไร

“...”

“ฮัลโหล”

“...”

“พระราม...ฉันรู้ว่าแกฟังอยู่ ถ้าไม่ใช่ว่าเรื่องนี้มันสำคัญ ฉัน
 คงไม่เสียเวลาติดต่อแกมาหรอก”

“สำคัญ? ทำไม จะเลิกโอนเงินให้ผมแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นก็

น่าจะสำคัญสำหรับคุณจริงๆ” พระรามตอบกลับทันทีที่ปลายสายพูดจบ น้ำเสียงราบเรียบไม่กระแทกกระทั้น ฟังดูไร้อารมณ์ใดๆ เจือปน กระทั่งความโกรธเคืองก็ไม่มี เพราะกับผู้หญิงคนนี้ เขาหมดความรู้สึกไปตั้งนานแล้ว

“ยังประชดประชันเก่งเหมือนเดิม ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก ฉันมีการมีงาน ถ้าไม่ลำบากจริงๆ เงินในส่วนที่แคววจะได้รับฉันก็ จะยังให้เหมือนเดิม เพราะมันคือหน้าที่ฉัน”

หน้าที่?

นั่นสินะ ถ้าผู้หญิงคนนี้ตอบว่าทำเพราะรักหรือหวังโยคงชวน อ้วกน่าดู

พระรามเงยฟัง เมื่อไม่รู้สักอะไรแล้วก็ไม่จำเป็นต้องต่อปากต่อคำให้อารมณ์ขุ่นมัวไปมากกว่าเดิม

“ที่ผ่านมา ในฐานะคนที่คลอดแก ฉันไม่เคยเรียกร้องอะไร เพราะรู้ว่าตัวเองไม่อยู่ในสถานะที่จะทำแบบนั้น แต่ฉันก็ยังคงหาเงินส่งให้แก่อยู่ทุกเดือน...หวังว่าเรื่องนี้ แกจะเห็นแก่ที่ฉันทำบ้างนะ เพื่อนของฉันจะย้ายไปอยู่ต่างประเทศกับสามีใหม่ เขามีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ทางนั้นไม่ต้องการให้ลูกชายไปอยู่ด้วย เพื่อนฉันก็เลยต้องให้ลูกเรียนต่อที่นี่...”

“เข้าเรื่องเลยดีกว่า จะทำความไปทำไม ผมไม่ได้มีเวลาว่าง ฟังคุณพูดเยาะขนาดนั้นหรอกนะ”

“ฉันจะให้แกคอยดูแลลูกชายของเพื่อน จนกว่าจะเรียนจบ”

“ไร้สาระ อะไรทำให้คุณคิดว่าผมจะทำ” พระรามมุ่นคิ้วขณะตอบกลับไป

เห็นเขาเป็นพี่เลี้ยงเด็กหรือไง แล้วลูกชายของเพื่อนคนนั้นอายุเท่าไรกันแล้ว ทำไมยังต้องมีคนมาคอยเลี้ยงดูอยู่อีก แค่ชีวิตตัวเองก็ยุ่งดูแลไม่ได้ คนแบบนี้ก็สิ้นใจตายไปแล้วไม่ดีกว่าหรือ

“ฉันไม่ได้ขอร้อง ฉันส่งที่อยู่แก่ให้เด็กคนนั้นไป ตอนนี้นะหาน่า

จะใกล้ถึงแล้ว... แต่ก็น่าจะเข้าใจดีไม่ใช่หรือไง ความรู้สึกของคนที่ไม่
ไม่มีใครต้องการนะ”

ปิง!

พระรามขบฟันแน่น ทูบก่าบั่นลงกับโต๊ะเสียงดังสนั่น ดวงตาราวกับมีไฟลุกโชนอยู่ข้างใน ทั้งร่างสั่นสะท้าน พยายามสุดลมหายใจ
เข้าเพื่อข่มความโกรธที่กำลังจะปะทุออกมา ก่อนจะตัดสายทิ้งไม่คิด
จะสนทนาอะไรต่อ

ช่างหัวไอ้เด็กคนนั้นมันปะไร ถ้าไม่สนใจเสียอย่าง ใครจะมา
บังคับเขาได้

**“คุณพระราม มีคนมาหาคะ เขาบอกว่าเป็นลูกชายของ
เพื่อนแม่คุณ ตอนนี้งำลังนั่งรออยู่ที่ลิโอบบี ถ้ายังไม่ช่วยลงมาดูหน่อย
นะคะ”**

พระรามเขนเขี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อประชาสัมพันธ์ของคนใดติดต่อ
มาหาเขา จากที่ไม่มีอารมณ์จะทำงานอยู่แล้ว นี่ยิ่งทำให้หงุดหงิด
เข้าไปใหญ่ ขยับกายลุกขึ้นยืนไปหาเสื้อมาสวม ก่อนจะลงจากห้อง
มายังลิโอบบีที่ไร้ผู้คนในเวลานี้

ไม่สิ... ยังมีคนอยู่

ผู้ชายร่างสูงกำยำ สวมเสื้อแขนยาวและกางเกงขายาวคล้าย
ชุดวอร์มโรงเรียน พระรามคิดว่าต้องใช่เด็กคนนั้นแน่ ๆ จึงย่างเท้า
ตรงเข้าไปหาด้วยไบหน้าที่ดูจะไม่รับแขกเท่าไร

เสียงเดินของพระรามทำให้อีกฝ่ายรู้สึกตัว เจ้าตัวหันหน้ามา
ดูไม่ได้ตื่นตระหนกกับการปรากฏตัวของเขาแม้แต่น้อย

“พี่คือพระราม? ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นหรอก ผมเองก็ไม่ได้
อยากจะมาอาศัยอยู่กับคนแปลกหน้าเหมือนกัน”

ชายหนุ่มดูไม่แปลกใจกับท่าที่ไม่ต้อนรับกันของคนตรงหน้า
จะบอกว่าเข้าใจก็ได้ ใครมันจะไปอยากรับใครก็ไม่รู้มาอยู่ด้วย ขนาด

แม่แท้ๆ ยังไม่อยากจะอยู่กับเขาเลย นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

“ก็ดี ถ้าอย่างนั้นก็ไปเสียสิ”

“แม่ให้ผมถ่ายรูปพี่ส่งไปให้ดู ไม่อย่างนั้นเขาไม่เชื่อว่าผมมาถึงแล้ว”

พระรามแค้นหัวเราะะ ฟังดูเป็นแม่ที่ดีจังเลยนะ ถ้าไม่ใช่ว่าเพิ่งจะย้ายหนีลูกตัวเองไปใช้ชีวิตกับสามีใหม่ล่ะ

เจ้าของร่างผอมบางยี่หนึ่งให้อีกฝ่ายถ่ายรูปและพิมพ์อะไรยุกยิกอยู่คนเดียว เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรสำคัญแล้วก็หันหลัง เตรียมจะเดินกลับไปทีลิปต์ ถ้าไม่ใช่เพราะได้ยินคนด้านหลังพูดบางอย่างกับพนักงานตั้งขึ้นมาเสียก่อน

“ขอโทษนะครับ...คินนี่ผมขอนั่งอยู่ตรงนี้ได้ไหม พอเข้าผมจะรีบออกไป”

“คะ...แต่ว่า”

สองขาที่กำลังจะก้าวต่อหยุดชะงัก หัวคิ้วผูกกันเป็นปม ความรู้สึกยุ่งยากใจปรากฏขึ้นในดวงตาและฉายชัดบนใบหน้าในที่สุด

เวรเอ๊ย

ทำไมเขาต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยวะ

พระรามเสยผม หันหลังกลับไปหาร่างสูงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ กอดกระเป่าเป้เอาไว้ด้วยใบหน้าที่ดูเหมือนจะไม่รู้สึกละอะไร แต่แววดากลับดูโดดเดี่ยวจนน่าสงสาร รวากับว่าเหลือตัวคนเดียวบนโลกใบนี้

แววดาแบบเดียวกับเขาเมื่อก่อน...

หี พวกผู้ใหญ่บางคนก็ช่างไร้ความรับผิดชอบเสียจริง

พระรามก้าวไปหาลูกชายเพื่อนแม่อีกครั้ง หยุดยืนตรงหน้าสบตากันเมื่ออีกฝ่ายเงยขึ้นมามอง เจ้าของริมฝีปากหยักกำลังจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ถูกเขาขัดเอาไว้ก่อน

“ลุกขึ้นมา จะมานั่งทำไมตรงนี้ ทุกคนเขาก็ต้องไปพักผ่อน

ไม่มีใครคอยอยู่เฝ้านายได้ตลอดเวลาหรอก อย่ามาสร้างปัญหาให้
กับคนอื่นแบบนี้”

“คืนนี้ผมไม่มีที่ไปแล้ว”

“ถึงได้บอกให้ลูกมานี่ไง”

“...”

“ฉันให้แค่คืนนี้ พอเช้านายจะไปอยู่ที่ไหนนั่นมันก็เรื่องของ
นาย”

เก้าอี้ 2

ท่องไว้ว่ามันไม่ใช่เรื่องของเรา...
เข้าไปยุ่งอีกจนได้

พระรามใส่รหัสปลดล็อกประตูแล้วดันเปิดเข้าไปด้านใน
เมื่อมีเสียงกรีดดังขึ้นมา ช่างหลังคือร่างสูงของลูกชายเพื่อนแม่ที่
กำลังกวาดตาสำรวจภายในห้อง เจ้าตัวขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็น
เสื้อผ้าที่กระจัดกระจายบนพื้นปนเปื้อนอยู่กับหมอนที่ปลอกหลุดลุ่ย
มองมันสลับกับเขาที่ยืนกอดอกนั่งอยู่กับที่

“มีปัญหาอะไร หรือว่าอยู่ไม่ได้”

“เปล่า...แล้วพี่จะให้ผมนอนตรงไหน”

“บนเตียงก็ได้ แต่ต้องเก็บเองนะ ฉันไม่ว่างมาทำให้นาย
หรอก”

“มันเป็นเตียงพี่”

“ปกติก็ไม่ได้ใช้นอน”

กระทั่งใช้งานอย่างอื่นเขาก็ไม่ค่อยได้ใช้ เซ็กซ์ส่วนใหญ่จะจบ
ที่โรงแรมหรือคอนโดของคูนอน แต่โรงแรมเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด ถ้า
ไม่ซีเกียจจริงๆ อย่างเช่นวันนี้พระรามก็จะไม่ชวนใครมาที่ห้อง

พระรามมองสภาพยับเยินของที่นอน ถ้าว่ากันตามจริง

เจ้าของบ้านจะต้องจัดเตรียมที่นอนไว้ให้แขกใช้ไหมล่ะ แต่สำหรับแขกที่ไม่ได้รับเชิญ ให้ทำเองคงไม่เป็นอะไรหรอก ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้เต็มใจจะให้อยู่ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เขาจะสายตากลับมามองร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างกัน บอกออกไปเสียงเรียบ

“ผ้าปูผืนใหม่อยู่ในตู้ หยิบมาเปลี่ยนเองได้เลย รวมถึงพวกปลอกหมอนด้วย เสร็จแล้วกรีบ ๆ นอน พรุ่งนี้เช้านายจะได้ออกไปจากที่นี่”

“อ้อ ผมจะออกไปตอนเช้า”

พระรามค่อนข้างพึงพอใจกับท่าทีที่ดูจะยอมไปเสียทุกอย่างของอีกฝ่าย จะบอกว่าดูเป็นเด็กดีเลยก็ว่าได้ หลังจากสิ้นสุดคำพูดของเขา ร่างสูงก็หาที่วางกระเป๋าแล้วเดินตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบจับดูคล่องแคล่ว ไม่ทำให้สะดุ้งตกใจ แต่ก็ไม่ได้มีความรู้สึกอยากจะรับเอาไว้เลยยุดูดี

พออารมณ์เริ่มเย็นลงก็มีเวลามากพอให้สำรวจใบหน้าของผู้อาศัยชั่วคราวคนนี้ มองดูดี ๆ แล้วก็หล่อเหลาเอาการทีเดียว เส้นผมดกดำ ดวงตาเรียว จมูกโด่งสวยรับกับริมฝีปากได้รูป ผิวสีแทนเรียบเนียน รูปร่างสูงกำยำ กล้ามเนื้อแขนและขาที่มีพอเหมาะ...ดูดีใช้ได้ จะว่าไปก็แบบที่เขาชอบเลยละ

เมื่อถูกจับจ้องนานเข้าอีกฝ่ายก็หันมามองเขา นัยน์ตาสีดำสนิทดูสงบนิ่งไม่ปรากฏความรู้สึกใด ๆ เมื่อเห็นว่าพระรามแค่มองตัวเองเฉย ๆ เจ้าตัวก็หันกลับ ก้มหน้าดึงผ้าปูที่นอนผืนเก่าออกมาจากมุม เบนสายตามองไปบนพื้น ก่อนที่จะสะดุดกับบางสิ่งบางอย่างเข้า

ร่างสูงชะงักงันราวกับหุ่นยนต์ที่เออร์เรอขึ้นมากลางคัน ใบหน้าคมเข้มค่อย ๆ อาบย้อมด้วยสีแดงจนเห็นชัดแม้ว่าผิวกายของเขาจะเป็นสีแทนก็ตาม พระรามขมวดคิ้วเมื่อเห็นความผิดปกตินั้น ก้าวขาเรียวสวยตรงไปอย่างนิ่งสงัด

“มีอะไร”

“...”

พระรามมองตามสายตาไปเมื่อร่างสูงยังคงพูดอะไรไม่ออก เจ้าของริมฝีปากอิมยอ้ม ส่งเสียงหัวเราะออกมาเมื่อเห็นว่าสิ่งนั้นคืออะไร ของดูขงอนามัยที่ยังไม่ได้ใช้ จำได้ว่าเป็นเขาเองที่โยนมันทิ้งไว้ข้างเตียงหลังจากเปิดกล่อง

“ไม่เคยเห็นดูขงอนามัยหรือไง อายุเท่าไรแล้ว ถ้าเจอที่ใช้แล้วก็ว่าไปอย่าง”

“ผมแค่ตกใจ” พอได้สติชายหนุ่มร่างสูงก็รีบแก้ตัวเสียงเบา ดวงตาดูชื่อ ๆ ตอนที่ยงหน้ามองเจ้าของบ้าน

“ตกใจทำไม ทำอย่างกับไม่เคยมีเช็กซ์ไปได้”

พระรามยังคงไม่หยุดแก้งอีกฝ่าย มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่ผู้ชายอายุขนาดนี้จะไม่เคยมีเช็กซ์มาก่อน แต่ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเรื่องจริง คนตรงหน้าเขาเม้มปากแน่น หลบตาจงดั่งอยู่ที่พื้นไม่ตอบโต้

“เด็กน้อยจริง ๆ”

ท้ายที่สุดพระรามก็คร้านจะสนใจ เขาเก็บสิ่งที่ควรเก็บ รวมไปถึงเสื้อผ้าของตัวเองที่ถอดทิ้งเอาไว้ จากนั้นก็เอาไปใส่ตะกร้า เพราะกลัวว่าถ้าอีกฝ่ายเกิดเจอกางเกงในเขาแล้วเห็นคราบน้ำคราบน้ำนี้เดียวจะซ็อกขึ้นมาอีก คราวนี้คงได้ห้ามส่งโรงพยาบาล แล้วจะบอกหมอว่ายังไงล่ะ ตกใจคราบน้ำอสุจิจนซ็อกไปอย่างนั้นเหวอ

แค่คิดก็อยากจะหัวเราะแล้ว

“นายชื่ออะไร”

“เก๊าท์”

“อือ ส่วนชื่อฉันนายรู้อยู่แล้ว คงไม่ต้องแนะนำตัว...ฉันจะไปอาบน้ำ ระหว่างนี้ห้ามนายเดินแฟนพ่าน โดยเฉพาะตรงนั้น ห้ามเข้าไปดู่นวายเด็ดขาด”

พระรามขึ้นไปทำทำงานพร้อมกำชับด้วยน้ำเสียงจริงจัง มีหลายสิ่งหลายอย่างที่สำคัญ เขาไม่ชอบให้ใครเข้าไปยุ่งวุ่นวายทั้งนั้น กระทั่งเพื่อนสนิทอย่างขุนพลกับฮองเต็กก็ยังมีข้อยกเว้น

ขณะเดียวกันแก้ทัพเองก็พยักหน้ารับ ไม่ต้องให้เจ้าของห้องบอก ในฐานะผู้อาศัยเขาก็ไม่คิดจะไปวุ่นวายกับของในห้องคนอื่นอยู่แล้ว

หลังจากพระรามไปอาบน้ำแก้ทัพก็ไม่ได้ขยับตัวไปไหนอีก นั่งอยู่เฉยๆ คนเดียวบนเตียงที่เพิ่งเปลี่ยนผ้าปูที่นอนเสร็จ ใบหน้ายังคงมีริ้วสีแดงจางๆ ยอมรับว่าตกใจมากที่เจอของถูงวางอนามัยบนพื้น

พยายามไม่คิดอะไรแล้ว แต่มันก็ยังแผลงคิดอยู่ดี

แก้ทัพคิดว่าก่อนหน้านี้นพระรามคงจะพาผู้หญิงมาที่ห้องทำทางอีกฝ่ายเองก็ดูไม่ธรรมดาเลยด้วย หน้าตาดีทั้งยังมีเสน่ห์ที่เขาเองก็อธิบายไม่ถูก นับว่าเป็นคนที่ดึงดูดสายตาให้คนมองตามได้ ตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น การจะมีคู่ดวงหรือแฟนนั้นก็ไม่น่าจะแปลก ถึงหน้าจะไม่ค่อยเป็นมิตรกับเขาสักเท่าไรก็ตาม

แต่แก้ทัพก็ไม่ได้โทษพระราม อยู่ๆ จะให้ใครก็ไม่รู้เข้ามาอยู่ด้วย ถ้าเป็นตัวเขาเองก็คงจะทำหน้าไม่ต่างกัน

ลำพังตัวแก้ทัพไม่ได้อยากมาอยู่กับลูกชายของเพื่อนแม่คนนี้ แต่มันก็ไม่มีทางเลือก บ้านที่เคยอาศัยถูกรถนาครยึดไปแล้วเพราะหนี้สินที่แม่สร้างเอาไว้ และเพื่อนเขาก็ไม่สามารถหาห้องเช่าราคาถูกให้ทันก่อนที่แม่จะเดินทาง ตามที่ตกลงกันคือวันพรุ่งนี้ ถ้าคืนนี้ไม่นอนค้างที่นี้ก่อนเขาเองก็รู้ว่าจะไปอยู่ที่ไหนเหมือนกัน

ร่างสูงเอนกายนอนลงไปบนเตียง ถอนหายใจออกมาเมื่อนึกถึงชีวิตของตัวเอง พ่อแท้ๆ ตายแล้ว ส่วนแม่ก็กำลังมีชีวิตใหม่ที่ เขาไม่สามารถเข้าไปวุ่นวายได้

จะเรียกว่าถูกทิ้งก็ไม่เชิง เพราะทางนั้นเองก็ยังออกปากว่าจะ

ส่งค่าเลี้ยงดูมาให้ทุกเดือน อย่างน้อยก็ใช้เป็นค่าเทอมได้ ส่วนค่าใช้
จ่ายอื่น ๆ ก็คงต้องหาเพิ่มเอาทีหลัง

ระหว่างที่กำลังวางแผนอนาคต เสียงน้ำในห้องน้ำก็เงียบลง
แก้้ทพหันไปมองที่ประตู ดวงตาคมคู่อ้อย ๆ เบิกกว้างขึ้นเมื่อคน
ด้านในก้าวเท้าออกมาให้เห็นเรียวขาขาวเนียน เรือนร่างสมส่วนสวม
ชุดสีขาวที่ยาวคลุมกางเกงชั้นในเล็กน้อย ไม่ได้กัลดกระดุมแม้แต่
เม็ดเดียว อวดโชว์ผิวกายเกือบทุกตารางนิ้ว ทั้งยังมองเห็นร่องรอย
สีแดงเป็นจ้ำกระจายอยู่ทั่วอีกด้วย แก้้ทพรู้สึกหายใจไม่ออก ใบหน้า
ร้อนผ่าว ทำตัวไม่ถูกกับภาพตรงหน้าทั้งที่ก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน

“อ่า...ขอโทษที ฉันลืมไปว่าในห้องยังมีเด็กน้อยอยู่ด้วยคนหนึ่ง
ปกติอยู่คนเดียวฉันก็แต่งตัวแบบนี้”

พระรามเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ เขาเห็นอีกฝ่ายพลิกตัวหันหน้าหนี
ไปอีกฝั่ง ใบหูแดงก่ำเท่ากันกับผิวหน้าและผิวกาย เรียกว่าแดงไปทั่ว
ทั้งร่างราวกับถูกจิบย้อมสี จะว่าน่าสงสารก็น่าสงสารอยู่ แต่มันก็น่า
ขำเหมือนกัน

ทั้งที่เขาต่างหากเป็นคนแก้้ผ้า แต่ทำไมคนเงินอายุถึงกลายเป็น
ชายหนุ่มคนนี้ได้ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นโรคจิตที่ทำให้เด็กกลัว
เลย

พระรามไล่ติดกระดุมเสื้อเกือบจะทุกเม็ด เหลือไว้แค่สองเม็ด
บนเท่านั้น ก่อนจะปรายตามองแก้้ทพเมื่อติดกระดุมเสื้อเสร็จ เห็น
ว่าเจ้าตัวยังคงนอนหันหลังให้เหมือนเดิมก็อดจะพุดขึ้นมาไม่ได้

“อ่อนหัดไปหรือเปล่า แคะผู้ชายแก้้ผ้า จะเงินอะไรขนาดนั้น”

“ผมไม่ได้เงิน”

แก้้ทพพยายามจะเถียง แต่ก็ทำได้เพียงอ้อมอ้อม ๆ เปล่ง
เสียงเบา ๆ เหมือนยังรวบรวมสติกลับมาไม่หมด ภาพที่เห็นเมื่อกั
ติดต่ายังกว่าดูขงอนามัยเสียอีก เป็นผู้ชายเหมือนกัน แต่ทำไม...
เขาถึงรู้สึกร้อนผ่าวที่กลางลำตัวแบบนี้หลังจากเห็นเรือนร่างที่

สวยงามนั้น

นี่มันน่าอายจริงๆ

“นายแทบจะกลายร่างเป็นมะเขือเทศอยู่แล้ว ยังจะมาเถียงว่าไม่เขินอีก ช่างเถอะ ฉันจะทำงาน นายจะอาบน้ำหรือเข้านอนเลยก็เรื่องของนาย แต่อย่าทำเสียงดังมากก็พอ งานของฉันต้องใช้สมาธิ”

“...”

แก้ทัพนอนฟังเสียงผีเท้า เมื่อทุกอย่างเงียบลงก็ค่อยๆ สงบสติอารมณ์ได้ ก่อนจะถอนหายใจให้แก่ท่าทางอ่อนหัดของตัวเอง ชีวิตนี้ถือว่าแต่เซ็กซ์เลย จีบใครสักคนก็ยังไม่เคย เขาเป็นคนเรียนไม่เก่งเท่าไร เลยต้องตั้งใจมากเป็นพิเศษ ทั้งยังต้องเที่ยวไปเที่ยวมา ค่ายมวยอยู่ทุกวันเพื่อฝึกซ้อมเตรียมเข้าแข่งขันตามรายการต่าง ๆ ที่โค้ชส่งไป

เป็นแบบนี้...แล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปสนใจเรื่องรักใคร่พวกนั้นกัน

เงยใบหน้าหล่อเหลาขึ้นสีแดงจาง ๆ ขึ้น นัยน์ตาสีดำสนิทสะท้อนความกระดากอายอยู่ด้านในจ้องมองไปยังเจ้าของห้องที่จมจ่อมอยู่ในห้วงสมาธิ ก้มหน้าก้มตาทำงานที่ว่า ซึ่งแก้ทัพก็ไม่วู้เหมือนกันว่ามันคืองานอะไร

ในตอนนี้พระรามไม่รับรู้ถึงสลายตาของเขาแม้แต่นิดเดียว เลี้ยวหน้าดูดีมีปอยผมสีดำสนิทหล่นลงมาคลอเคลียแก้มขาวอมชมพู เรียวกากอ้มเดียวแหม่มเดียวคล้าย เป็นอะไรที่ชวนมองและยากจะละสายตา

จากตอนแรกที่ยังมองว่าอีกฝ่ายดูดี ตอนนี้มีอีกหนึ่งคำพูดขึ้นมาในหัวของแก้ทัพ

สวย...

เขามองอยู่นานราวกับถูกตรึงสลายตาเอาไว้ จนกระทั่งพระราม

ขยับตัวแก้ทัพก็สะดุ้งเสียอก ตื่นจากภวังค์ที่เขาสร้างขึ้น ใบหน้าเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงอีกครั้ง ทำให้ต้องละสายตาออกมาจากอีกฝ่าย ชุกชบลงบนหมอนไปโตพลงถอนหายใจยาวเหยียด

“มึงบ้าไปแล้วแน่ๆ แก้วทัพ ชมผู้ชายด้วยกันว่าสวยเนียนะ เขารู้คงจะได้มึงออกไปเดี๋ยวนี้แน่ๆ”

ไม่ใช่ว่าผู้ชายทุกคนจะขึ้นชอบคำว่าสวยเสียหน่อย

ถึงความหมายของแก้วทัพจะไม่ได้เปรียบว่าพระรามสวยเหมือนหญิงสาวก็ตาม

พระรามไม่รู้ตัวเองนั่งอยู่กับที่มานานแค่ไหน รู้แค่ตอนนี้

เขาเริ่มง่วงขึ้นมาบ้างแล้ว งานที่ทำก็เสร็จไปเกินครึ่ง เขาละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ มองไปยังที่นอนของตัวเองซึ่งตอนนี้มีเจ้าของใหม่ไปแล้ว แต่กังวลเล็บว่าแคคืนนี้เท่านั้น ทำทางจะเหนื่อยละมั้ง น้ำก็ไม่ได้อาบ หลับไปทั้งอย่างนั้นเลย

เวลาตอนนี้เกือบจะตีสาม งานของพระรามยังไม่เสร็จ แต่มันก็ไม่จำเป็นต้องเร่งรีบขนาดนั้น ร่างกายท่วงมาว่าไม่ไหว ตัวเขาเองก็จะไม่ฝืน ปิดคอมพิวเตอร์ ก่อนจะลุกขึ้นบิดกายไล่ความเมื่อยขบ

ถัดจากโต๊ะทำงานเป็นโซฟาที่สามารถปรับเป็นที่นอนได้ นี่เป็นเหตุผลที่พระรามไม่ค่อยได้ใช้งานที่นอนของตัวเอง ทำงานเสร็จก็ล้มตัวนอนมันตรงนี้ได้เลย เช่นเดียวกับกับตอนนี้

พระรามไม่สนใจผ้าห่ม ถึงแม้อากาศภายในห้องจะค่อนข้างเย็นมากก็ตาม เขาขี้เกียจเดินไปเอา แค่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ก็แทบจะหมดแรงแล้ว ชุกกายเบียดกับหมอนข้าง ไม่ต้องหาอะไรมาจับกล่อมให้หลับ เพียงแค่หัวแตะหมอนพระอินทร์ก็ก่อกวมือเรียกอยู่ไม่ไกล

ห้องทั้งห้องจมลงสู่ความเงียบสงบ คำคืนค่อยๆ ผ่านผ่านไป แผ่นฟ้ามีดสนิทประดับด้วยพระจันทร์ที่ไม่สมบูรณ์ แต่ยังคงสวยงามโดดเด่น ดวงดาวนับล้านดวงที่เปล่งแสงระยิบระยับดูสวยงาม รวากับ

มีงานเลี้ยงเล็ก ๆ จัดขึ้นและเลิกไปในเช้าวันใหม่

ไม่มีดวงดาว ไม่มีพระจันทร์ เหลือเพียงดวงอาทิตย์ที่กำลัง
ทำหน้าที่ของตัวเอง

พระรามพลิกกายและเริ่มรู้สึกตัวตื่นหลังจากเสียง
โทรศัพท์ดังขึ้น เขาพยายามปรับสายตาให้ชินกับแสงสว่างจากด้าน
นอกที่ลอดผ่านหน้าต่างเข้ามากระทบใบหน้าแบบพอดิบพอดิ นั่น
ทำให้เขาไม่สามารถฝืนตัวเองให้นอนต่อได้จริง ๆ

มือซ้ายนอนลงบนโซฟาตัวร่างตัวเองลุกขึ้น ใบหน้าสวยยุ่งเหยิง
และมีรอยแดงจากหมอนหนุน พระรามยังคงงัวเงีย หันไปมองที่นอน
ก็พบว่าตอนนี้ว่างเปล่า ไร้เงาของใครอีกคนที่อนุญาตให้นอนที่นี่
เมื่อคืน อีกทั้งบนร่างของเขายังมีผ้าห่มคลุมอยู่ด้วย ดูเหมือนว่า
เก้าอี้ที่จะเอามันมาห่มให้

ให้ตายสิ...ยุ่งไม่เข้าเรื่องจริง ๆ เลย

พระรามต่อว่าอยู่ในใจ ก่อนจะลุกจากโซฟาพร้อมกับผ้าห่มที่
ว่า เดินโซเซไปดึงผ้ามาถักนอไม่ให้แสงจากข้างนอกสอดส่องเข้ามา
ห้องถึงได้มีตลิ่งอีกครั้ง

ตอนนี้เขาอาจจะกลายเป็นแวมไพร์ไปแล้วก็ได้ โดนแสงนิด
หน่อยก็รู้สึกไม่สบายตัว

หรือไม่ก็เพราะรู้สึกว่ายังนอนไม่เต็มอิ่ม และการที่เห็นพระ
อาทิตย์ขึ้นมาจากจนถึงเหนือหัวแบบนี้มันทำให้เขาไม่สามารถล้มตัว
นอนต่อได้อย่างสบายใจ เพราะฉะนั้น...ไม่เห็นคือดีที่สุด

คราวนี้ไม่นอนแล้วบนโซฟา พระรามพาตัวเองมาจากจนถึงที่นอน
กางแขนกางขาบนอนลงไปเต็มพื้นที่ บนหมอนมีกลิ่นที่แปลกไปปะปน
อยู่กับกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม คาดว่าคงจะเป็นกลิ่นของคนที่เขา
อนุญาตให้นอนค้างด้วยเมื่อคืนนี้ กับคนที่แนบเนื้อกับคนแปลกหน้า
เกือบจะทุกวัน แค่มีกลิ่นของคนอื่นติดอยู่บนที่นอนมันไม่ใช่ปัญหา

เลยสักนิด

พระรามหลับตาพริ้ม กำลังจะดำดิ่งสู่ความฝันอีกครั้งก็ถูกแรง สั่นจากโทรศัพท์กระซอกหัวให้ตื่นขึ้นมาเสียก่อน นัยน์ตาคู่สวยตวัด มองดูต้นในตอนที่ลุกขึ้นนั่ง คว่าโทรศัพท์มาไว้ในมือ อีกมือยกขึ้น เสยผมอย่างคนหงุดหงิด ก่อนจะเพ่งมองชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ ชัด ๆ

‘ฮ้องเต้’

หงุดหงิด แต่จะไม่รับสายก็ไม่ได้

พระรามแตะลงไปตรงจุดสีเขียว รับสายและเปิดลำโพงโทรศัพท์ ก่อนจะล้มตัวกลับลงไปนอนเหมือนเดิม

“...พระราม”

“อือ ฟังอยู่ มีอะไรที่รีบพูด มึงน่าจะรู้เวลานี้ไม่ใช่เวลาตื่นนอน ของกู ถ้ากูมึงงาน”

ถึงจะพยายามควบคุมน้ำเสียงไม่ให้เหวี่ยงไปตามอารมณ์ แต่พระรามก็ยังหลุดไปบ้างอยู่ดี นั่นเป็นเพราะเขาบอกลองเต้ไปแล้ว ว่าทำงาน โทร. มาครั้งแรกไม่รับก็ควรจะรู้ว่ายังไม่ตื่น จะโทร. มา ซ้ำสองทำไมกัน

“กูทำมึงตื่นหรือ”

“ไม่เชิง แต่เมื่อกี้กูกำลังจะหลับ”

“ขอโทษ แค่จะชวนไปกินข้าว”

“บายละ กูไม่หิว อยากนอนมากกว่า ไว้มึงค่อยโทร. มาชวน กูอีกทีตอนเย็นก็แล้วกัน กูไม่ปฏิเสธแน่นอนนอน” เพราะความง่วง พระรามก็เลยรีบตัดบทให้เร็วที่สุด ไม่รอคำตอบอะไรทั้งนั้น พุดจบ ก็ตัดสายและเลือกโทรศัพท์ออกไปให้ห่างตัว ก่อนจะปิดเปลือกตา บดบังนัยน์ตาที่วงงจนถึงขีดสุด

พอไม่มีสิ่งใดรบกวน ไม่นานเจ้าของใบหน้าสวยก็หลับสนิท อีกครั้ง

จากนาที่เป็นชั่วโมง จากหนึ่งชั่วโมงเป็นสองและสามชั่วโมง ขยับเปลี่ยนท่าทาง ซุกตัวหาผ้าห่มเมื่อรู้สึกหนาวขึ้นมาบ้างเล็กน้อย สุดท้ายแล้วก็พาตัวเองหนีความเย็นของเครื่องปรับอากาศเข้าไปหลบซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม โผล่ออกมาแค่ช่วงไหล่ไปจนถึงใบหน้าที่ ซุกซบอยู่กับหมอนใบใหญ่

เมื่อได้นอนเต็มอิ่ม ก็ไม่สามารถฝืนร่างกายให้นอนต่อได้อีก พระรามตื่นขึ้นมาในช่วงบ่าย ทำธุระส่วนตัวเสร็จสรรพก็มานั่งจจจอยู่กับการอีกเป็นชั่วโมง หุ่นเทศมาธิทั้งหมดจนลืมนึกแม้กระทั่งบทสนทนาระหว่างตัวเองกับฮ่องเต้

พระรามขมวดคิ้วเมื่อเห็นข้อความที่อีกฝ่ายส่งมาเมื่อครึ่ง ชั่วโมงที่แล้วว่าจะเข้ามาหาหลังจากทำงานเสร็จ

ถ้าให้เดา จากที่พักของฮ่องเต้มาหาเขา ตอนนี้ก็คงถึงแล้วละ อีกเดี๋ยวก็คงจะขึ้นมา เขาแจ้งกับประชาสัมพันธ์ไปก่อนหน้านี้อันแล้ว ว่าจะมีเพื่อนมาหา

กริ่งง...

ก็...นั่นแหละ

พระรามลุกจากเก้าอี้ ก้าวตรงไปที่ประตู ในตอนนี้เขายังอยู่ในสภาพเดิมคือสวมเพียงเสื้อและกางเกงขั้นในไม่ต่างจากเมื่อคืน ถ้าหากคนที่มาหาเป็นคนอื่นก็คงจะต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่เพราะเป็นฮ่องเต้ ร่างกายเปลือยเปล่าก็เห็นกันมาหมดแล้ว จะไปสนใจทำไม

เจ้าของห้องอย่างเอ็งด้วยท่าทางเกียจคร้านอย่างที่สุด ขณะคนที่อยู่อีกฟากฝั่งของประตูก็เฝ้าคอยอย่างมีมารยาท ยืนรอจนกระทั่งพระรามเปิดประตูให้ แล้วหันหลังเดินกลับเข้ามาหลังจากที่ได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาชัดเจน

“ยังไม่ได้อาบน้ำ?”

“กูเพิ่งเห็นข้อความเมื่อกี้”

“กินอะไรหรือยัง”

พระรามหยุดยืนที่หน้าตู้เสื้อผ้า เลือกว่าชุดที่จะใส่อย่างไม่รีบร้อนและยังไม่ได้คิดจะตอบคำถามในทันที

บรรยากาศในห้องเหมือนจะร้อนรุ่มขึ้นเล็กน้อยเมื่อนัยน์ตาสีดำขลับเยือกเย็นของฮ่องเต้กำลังสำรวจเรือนร่างของอีกคนอย่างตั้งอกตั้งใจ ความปรารถนาที่คั่งค้างมาตั้งแต่เมื่อคืนทำให้ยากจะเก็บซ่อนความต้องการที่สะท้อนอยู่ในแววตา ร้อนแรงจนกระทั่งคนที่ถูกจับจ้องเองก็ยิ่งรู้สึกได้

“ยัง ทำทางมึงก็ดูเหมือนยังไม่ได้กินอะไรนะ ดูหิว ๆ” พระรามยิ้มยั่ว ส่งเสียงหัวเราะคลอมาทับเสียงนุ่มนุ่มปั้นปวนหัวใจคนฟัง สองมือยังคงเลือกหาเสื้อและกางเกง ก้มลงขยับบันท้ายกลมกลิ้งส่ายไปมาอย่างจงใจ

ภาพตรงหน้า หากฮ่องเต้ยังคงมีสติห้ามตัวเองไม่ให้กระโจนเข้าใส่อีกฝ่ายได้ เขาก็คิดว่าคงจะต้องไปบวชเป็นพระแล้วละ

มาดเยือกเย็นถูกทำลายจนหมดในพริบตาเดียว ร่างสูงก้าวประชิดร่างของพระราม ดึงแขนให้หันมาเผชิญหน้า ส่งความปรารถนา ร้อนแรงผ่านทางสายตาที่จับจ้องไม่ละหนี

“อะไร นึกว่ามึงหิวข้าว”

พระรามเลิกคิ้ว บิดแขนออกจากมือแกร่งที่จับแน่น เอนกายฟังประตูตู้เสื้อผ้าบานที่ปิดเอาไว้ เปลือกตาปิดปรือ แลบลิ้นเล็กเลียกลับปากจนชุ่มฉ่ำ ทำทางดูเย้ายวนให้คนมองเกิดอารมณ์

“รองท้องที่นี่ก่อนก็ได้”

“กูยังไม่ได้อาบน้ำเลย”

“ค่อยอาบทีเดียว”

“แต่เสื้อมึงจะยับนะ จะออกไปกินข้าวสภาพนั้นหรือไง”

“มึงก็อย่าทำให้ยับสิ ขึ้นให้กูเบา ๆ หน่อย...ว่าไง”

ข้อเสนอหล่อหลอตาขนาดนี้ พระรามคิดหาเหตุผลมาปฏิเสธไม่ได้เลยสักข้อ หรือถ้าจะให้พูดจริง ๆ ก็คือ ไม่ได้คิดจะปฏิเสธตั้งแต่

แรก ทำเล่นตัวไปอย่างนั้นเอง เพราะเห็นว่าฮ่องเต้แทบจะทนไม่ไหว แล้ว น้องชายขยายคืบแน่นดูน่าอึดอัดอยู่ภายใต้กางเกงสแล็ก อีก ทั้งเมื่อคืนเขาก็ยังไม่เต็มอ้อมสักเท่าไร

ขยับนิ้วเรียพลอดกระดุมเสื้อตัวเองทีละเม็ดเป็นการตอบรับ แทนคำพูด เมื่อกระดุมเม็ดสุดท้ายถูกปลดออก ร่างของพระรามก็ ถูกรังให้ล่อยไปปะทะกับแผงอกที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของคนตัวสูง เต็มรัก

กลิ่นโคโลญผู้ชายปะปนกับกลิ่นบุหรีประทะจมูก ฮ่องเต้เข้แขน แข็งแรงกอดรั้งเขาจนล่อยเหนือพื้น ผิวกายบดเบียดแนบชิด ร้อนรุ่ม ไปด้วยไฟราคะที่กำลังแผดเผาพวกเขาทั้งคู่ ในดวงตาของคนตัวสูง กว่าสะท้อนความหื่นกระหาย จับจ้องโลมเลียมผิวขาวเนียนได้สาบ เลือที่แยกออกของพระรามอย่างตะกละตะกลาม

“กูไม่เคยเบื่อร่างกายมึงเลย”

“สิบปีข้างหน้า มึงก็คงไม่พุดแบบนี้แล้ว”

“ถ้ากูยังยืนย่นเหมือนเดิมละ ถึงตอนนั้นมึงจะให้อะไรกู”

ฮ่องเต้โน้มมากกระซิบถามเสียงแหบพร่า ก่อนจะขบเม้มดิ่งหู ที่เปลี่ยนเป็นสีแดงจัด ตวัดลิ้นไล่เลียตรงขอบนอกย้า ๆ อยู่หลาย ครั้งจนพระรามแทบจะยืนไม่อยู่ ส่งเสียงหวานผ่านลำคอขณะที่มีอรั้งป่าอีกฝ่ายแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองล้มลงไปกองกับพื้น

“อ้อออ...ฮะ”

ดวงตากลมวาววับสะท้อนแสงไฟในห้อง มองดูหวานหยดในตอนเช้าของร่างผอมบางเงยหน้ามองเพื่อนสนิท ความปรารถนา ในดวงตาราวกับกองไฟขนาดย่อมที่กำลังลุกโชน

และฮ่องเต้คือแมลงเม่าที่พร้อมจะถูกแผดเผาด้วยความปรารถนานั้นของพระราม

ไม่ว่าอะไรก็ไม่อาจจุดทั้งคู่ออกมาจากห้วงราคะที่สร้างขึ้นได้ แม้กระทั่งเสียงโทรศัพท์ของคนร่างสูงที่แผดดังก็ยังถูกเจ้าของมัน

โยนออกไปอย่างไม่นึกเสียดาย เขาอุ้มพระรามขึ้น หมุนตัวเดินตรงไปยังที่นอน ริมฝีปากบิดเบียดแนบชิดกันดูเดือดจนเกิดเสียงสะท้อน ทุกครั้งที่ผละจากกัน

ฮ่องเต้คุกเข่าวางพระรามอย่างเบามือ โถมกายตามลงไปหลังจากนั้น ไม่นึกหวังว่าชุดจะยับใหม่ ความสนใจของเขาตอนนี้มีแต่กลิ่นกายหอมกรุ่นและผิวขาวเนียนที่ไม่ว่าจะจับตรงไหนก็นุ่มลื่นมือไปหมด ถึงจะบอกว่ายังไม่ได้อาบน้ำ แต่ผิวกายที่ได้สัมผัสก็ยังคงกรุ่นกลิ่นหอมที่ได้มาจากครีมอาบน้ำอยู่ดี

พระรามรู้สึกมีเงินเปลอ เขาถูกอีกฝ่ายจับลอคกราบ ถอดเอาเสื้อผ้าออกไปหมดในคราวเดียว ความหนาวเย็นปะทะผิวกาย แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่สามารถดับความหื่นกระหายที่ร้อนระอุของทั้งคู่ให้หมดลงได้ สองร่างสอดประสาน ผลัดกันเป็นผู้ควบคุมเกมราคาอย่างไม่มีใครยอมใคร

เสียงหอบกระเส่าสะท้อนภายในห้องกว้าง พระรามขยับควบอยู่ด้านบน ผิวขาวอมชมพูมีหยาดเหงื่อผุดพรายไปทั่วทั้งร่าง ช่องทางรักษยับขยายรองรับความใหญ่โตที่แทรกเข้ามาครั้งแล้วครั้งเล่า และในแต่ละครั้งก็สร้างความเสียวกระสันจนสามารถพูดได้ว่าเขาชื่นชอบมันมากขนาดไหน

“เราน่าจะเปลี่ยนเป็นสิ่งอาหารมากขึ้น”

พระรามว่าเสียงแหบแห้งและสั้น สะโปกกลมบดเบียดชิดกับท่อนขาแข็งแรงที่อยู่ในกางเกงสแล็ค สอดเรียวนิ้วเข้าไปทั้งเส้นผมตกดำในตอนที่ย่องเต้ซุกไข้อยู่กับคอของเขาไม่ยอมผละออก กระทั่งตอนที่ตอกลับมาริมฝีปากก็ยังคลอเคลียแนบชิด

“เฮาสี”

“มึงหิว อ๊ะ...หรือยัง”

“อือ หิวมาก”

ฮ่องเต้กอดจุมกูดมกลืนกลิ่นกายที่เจือด้วยกลิ่นเหงื่อของอีกฝ่าย

เข้าเต็มปอด ฟังคมเขี้ยวลงบนผิวเนียนนุ่ม หากกลิ่นกินพระราม
เข้าไปได้เขาก็คงทำไปแล้วละ จะไม่ยอมให้ใครได้เห็นเรือนร่างที่
สวยงามนี้อีกนอกจากเขา

ความลุ่มหลงที่มีต่อเพื่อนสนิทยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นทุกวัน มีแต่
อยากครอบครองเป็นเจ้าของ

แต่ว่านั่นคือสิ่งที่พระรามเกลียดมากที่สุด

การที่ต้องมารับรู้และจินตนาการว่าในแต่ละคืน พระรามจะ
ต้องมีใครสักคนโอบกอดอยู่บนเตียงนอกเหนือไปจากเขา ฮ่องเต้ก็
รู้สึกได้ถึงความหึงหวงที่กำลังกัดกินหัวใจจนทำให้เรียวแรงเพิ่มมาก
ขึ้นกว่าเดิม

ชายหนุ่มรวบเอาร่างบอบบางกดตรึงไปกับเตียง นัยน์ตา
วาววับซุกซ่อนความรู้สึกสับสนปนเป่ไม่กล้าแสดงออก

“อีก! เป็นอะไรไป ไม่อยากให้ถูกเป็นคนทำแล้วเหอ”

พระรามกระตุกสั้น เสียงหวานสั้นเครือเมื่อฮ่องเต้ตอกกาย
ลึกเข้ามาในร่าง คำถามนั้นไร้เสียงตอบรับ การกระทำที่รุนแรงขึ้น
ทำให้พระรามมั่นใจว่าอีกฝ่ายจะต้องมีอะไรในใจ และอะไรที่ว่านั้น
ก็คงเกี่ยวข้องกับเขาอย่างแน่นอน

ร่างผอมบางถูกโอบกอดเอาไว้ด้วยท่อนแขนกำยำ สองร่าง
แนบสนิทไร้ช่องว่าง พระรามฟังเสียงหอบหายใจของร่างสูงที่ตั้ง
สะท้านอยู่ข้างหู ก่อนจะถูกริมฝีปากร้อนชื้นโอบลงมานกสืบปาก
ที่เผยออก บดขยี้รุนแรงจนได้เลือด รสคาวอบอวลในโพรงปาก แต่
มันก็ไม่ได้ทำให้เจ้าตัวหวาดกลัว กลับยิ่งชอบรสรักที่ร้อนแรงแบบนี้
เสียอีก

มันถึงอกถึงใจดี อีกทั้งยังทำให้เขาจวนเจียนจะหลั่งออกมา

“ฮ่องเต้ ภูจะเสร็จแล้ว จะเสร็จ...อ้อออ”

ไม่ทันจะขาดคำของเหลวขุนคาวก็ทะลักไหลเปโรอะเปื้อน
หน้าท้องแบนราบไปจนถึงแผ่นอกขาวเนียน พระรามตัวอ่อนยวบ

หอบหายใจพลางจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาเป็นชาด้วยดวงตากลมที่เปียกชุ่ม

“กุยยังไม่เสร็จ”

“หือ ใครว่าอะไรล่ะ ก็ทำต่อสิ” พระรามแยมยิ้มตอบรับเมื่อได้ฟัง โอบกอดรอบต้นคอแกร่ง ยกสะโพก บดเบียดกันกลมนุ่ม เข้าหาอีกฝ่ายอย่างยั่วยวน ก่อนที่เกมราคะจะถูกสานต่ออีกครั้ง

พระรามเดินออกจากลิฟต์มาพร้อมกับเพื่อนสนิท หลังจากเสร็จกิจกรรมเร้าร้อนและอยู่กินมือเย็นด้วยกันก็ได้เวลาที่ต้องเต้จะต้องกลับ เพราะรู้ว่าค่าคีนนี้อีกฝ่ายมีงานต้องสะสางต่อ ไม่ต้องการให้มีใครวุ่นวายอยู่ในห้อง

“อยากได้อะไรให้กูออกไปซื้อให้ก็ได้ กูกลับตอนไหนก็ไม่ใช่ปัญหา”

ฮ่องเต้เดินคู่กับพระรามมาจนถึงรถ คิ้วเข้มขมวดขีดเมื่อกวาดตาสำรวจการแต่งกายของคนตรงหน้า ปกปิดมิดชิด แต่ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงยังหึงหวงเมื่อคิดว่าจะมีใครสักคนจ้องมองคนคนนี้ด้วยความรู้สึกชื่นชอบ

“อย่าเสียเวลาเลยนะ ร้านสะดวกซื้ออยู่ถัดไปแค่ไม่กี่ซอยเอง ไม่รบกวนมึงหรอก”

“เรื่องของมึงไม่เคยรบกวน”

“แบบนี้จะทำให้กูเสียนิสัยเอานะ กลับไปได้แล้ว ฟุ่่งนี้เจอกันที่คลับ”

ใบหน้าสวยปรากฏรอยยิ้มบาง ๆ ยกแขนกอดอก เฝ้ารอจนกระทั่งคนร่างสูงเปิดประตูรถเข้าไปนั่งด้วยท่าทางอ้อยอิ่ง ทำราวกับว่าจะไม่ได้เจอกันอีกอย่างนั้นแหละ

ขนาดว่าสตาตาร์ตรถแล้วก็ยังลดกระจกเพื่อจะมองหน้ากัน ทำเอาพระรามต้องโน้มตัวไปย่ำอีกครั้ง

“ไปได้แล้ว”

“อือ ถึงแล้วจะโทร. หา”

“ตามใจ แต่ถ้าไม่รับสายก็รู้ไว้ละว่ากูกำลังทำงาน”

“แค่ทำงาน”

“ก็ทำงานนะสิ คิดว่ากูจะนัดใครมาเอาต่อหรือไง” พระรามตอบเสียงขุ่น เลิกคิดมองห้องแต่ที่แสดงออกผ่านสายตาว่าพึงพอใจกับคำตอบของเขามากแค่นั้นและยอมกลับไปได้เสียที

รถหรูแล่นออกไปจนสุดสายตา ส่วนตัวเขาก็ตรงไปยังร้านสะดวกซื้ออย่างที่ตั้งใจไว้ ระหว่างนั้นก็ยึดแขน บิดกายไปมาเพื่อลดความเมื่อยล้าที่ได้มาจากกิจกรรมบนเตียง ช่วงเอวเคล็ดขัดทำให้ไม่สบายตัวอยู่สักหน่อย แต่ก็ไม่ถึงขนาดเดินต่อไม่ไหว

พระรามยังคงก้าวไปตามเส้นทางที่มีแสงไฟส่องถึง ร้านสะดวกซื้ออยู่ไม่ไกลแล้ว ข้างถนนมีกลุ่มวัยรุ่นรวมตัวกันอยู่สองถึงสามกลุ่ม ทำท่าไม่ใช่เรื่องดี แต่เขาก็ไม่ได้สนใจอะไรนัก พอเข้ามาด้านในร้านก็เลือกซื้อของที่ต้องการก่อนจะเอาไปคิดเงิน

“พวกวัยรุ่นมีเรื่องกันอีกแล้ว น่าเบื่อจริง ๆ เลย ฉันทโทร. แจ้งตำรวจไปแล้ว ลากเข้าคุกไปให้หมดก็ดี” หญิงวัยกลางคนที่เพิ่งจะเข้ามาพบกับพนักงานของร้านที่ชะโงกหน้ามองผ่านประตูออกไปหลังจากส่งของให้พระรามแล้วรีบร้อย

ด้านนอกมีเสียงตะโกนโหวกเหวก พระรามปรายตามองตามต้นเสียง ก่อนจะถอนหายใจเมื่อเห็นว่าเส้นทางที่ต้องเดินกลับเต็มไปด้วยเหล่าชายหนุ่มเลือดร้อนที่กำลังรุมตะตอยใครคนหนึ่งอยู่

สภาพ...หมาหมู่ชัด ๆ

พระรามมองหาเส้นทางที่จะสามารถเลี่ยงไปได้ เขาไม่คิดอยากจะแหง่เท้าเข้าไปยุ่งเรื่องของคนอื่นหรอก คนในร้านสะดวกซื้อก็แจ้งตำรวจไปแล้ว อีกเดี๋ยวก็คงจะมา

ใช่ เอาตัวเองให้รอดก็พอ อย่างอยู่กับเรื่องไม่เป็นเรื่อง...

ท่ามกลางวงล้อม ชายร่างสูงยกแขนกันหมดที่จะกระทบ
 ไบหน้า ก่อนจะหาจังหวะปล่อยกำปั้นสวนไปจนอีกฝ่ายเสียหลัก
 เพราะตัวคนเดียว ถึงจะมีทักษะมากกว่า แต่ก็ไม่สามารถสู้กับคน
 หลายคนได้ในเวลาเดียวกัน สุดท้ายก็พลาดพลังเสียหลักล้มจนได้
 นอกจากพยายามป้องกันเพื่อลดการบาดเจ็บก็ไม่สามารถทำอะไร
 ได้อีก

“คุณตำรวจเหรออครับ ก่อนหน้านี้มีคนแจ้งเรื่องวัยรุ่นตีกัน...
 ไม่สิ พวกเขากำลังรวมคนคนเดียวอยู่ไม่ทราบว่าได้รับแจ้งแล้วใช่ไหม
 ครับ...สายตรวจกำลังมา น่าจะใกล้ถึงแล้ว? ครับ ดีครับ”

เสียงที่ดังขึ้นไม่ไกลทำให้วงล้อมที่กำลังมุ่งทำร้ายใครสักคน
 แตะฮือ แต่ก็ยังไม่ได้หนีหายไป ทุกคนต่างจับจ้องร่างของพระราม
 ที่เป็นต้นเสียง

“มึงเลือกอะไรวะ โทร. แจ้งตำรวจเหรออ อยากโดนด้วยอีกคน
 ใช่ไหม”

พระรามปรายตามองเจ้าของเสียงนั้นด้วยไบหน้าเรียบเฉย
 ดวงตาที่ดูเยือกเย็นสั้นไหวเล็กน้อยตอนที่วัยรุ่นกลุ่มนั้นเคลื่อนตัว
 มาทางเขาแทน ก็ว่าแล้วว่าไม่อยากยุ่งเรื่องของคนอื่น ยิ่งได้เห็นว่
 คนที่ช่วยเอาไว้คือใครก็ทำได้แค่ถอนหายใจ

ดูเหมือนว่าลูกชายเพื่อนแม่คนนี้จะป็นตัวสร้างปัญหาให้เขา
 ไม่ว่าจะในทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม แต่ยังไงก็ช่างเถอะ นั่นไม่ใช่
 เรื่องที่ควรคิดตอนนี้เสียหน่อย วัยรุ่นกลุ่มนี้เปลี่ยนเป้าหมายจาก
 แก้วที่พามาทางเขาแล้ว

ชวยแล้วพระราม นี่ไงละเหตุผลที่ไม่ควรไปยุ่งุ่นวายเรื่องของ
 คนอื่น

“พวกชอบเสือกนี่มันต้องโดนสักทีวะ”

“เออ เล่นแหม่งเลยดี”

แก้วที่พลุกขึ้นจากพื้น พอเห็นว่าคนที่ช่วยเขาคือใครหัวคิ้วก็

ผูกกันเป็นปม อยากรจะหาเหตุผลว่าทำไมอีกฝ่ายถึงยื่นมือเข้ามาช่วย แต่ตอนนี้ยังไม่ใช้เวลา เขาขยับตัวด้วยท่าทางทุลักทุเลจากอาการบาดเจ็บ กัดฟันวิ่งไปกระซอกไหล่คู่อริที่กำลังจะเข้าไปถึงตัวพระราม

“เหี้ยไรวะ!”

พลีวะ!

สถานการณ์ตรงหน้าซุลมุนวุ่นวาย พระรามอดตกใจไม่ได้ที่เห็นคนต่อยกันต่อหน้าต่อตา ชัดชนิดที่ว่าเจียดผ่านปลายจมูกไปนิดเดียว ทันใดนั้นเจ้าของแผ่นหลังกว้างก็ก้าวเข้ามาบดบังร่างพอมบางเอาไว้จนมืด ท่าทางคล้ายกำลังปกป้องเขาจากกลุ่มว้ยรุ่นที่ท่าท่าจะกรูกันเข้ามาอีก

“ตัวเองยังเอาไม่รอด ยังจะมาเสือกช่วยคนอื่น มึงคิดว่ามึงเทมากเหอวะไอ้เก๊าทัพ ถ้ากูทำให้แขนมึงใช้ไม่ได้อีก ดูซิว่าไค้ชจะยังเลือกมึงไปแข่งอีกไหม”

“แล้วยังไง กูไม่ได้ มึงคิดว่าตัวเองจะได้เหอ”

“ไอ้เก๊าทัพ!”

“ฉิบหายแล้ว พ่อมึงมา! ไอ้พ่ายัพ ปล่อยแม่งไปก่อน ถ้าถูกจับคราวนี้พ่อกูเอากูตายแน่ ไปเถอะวะ”

ใครสักคนตะโกนลั่น วงล้อมแตกฮือเมื่อรถตำรวจแล่นตรงมาทางพวกเขา พ่ายัพตวัดตามองเก๊าทัพแล้วเบนสายตาลากผ่านไปยังพระราม ผ่ากฝั่งความแค้นเอาไว้ ก่อนจะรีบพากันวิ่งหนีกระจัดกระจายไปตามตรอกซอกซอย

รวมไปถึงเก๊าทัพที่รีบคว้าแขนพระรามให้วิ่งตามมาด้วย

“นี่! นายจะวิ่งหนีทำไม ตำรวจไม่ได้มาจับเรานะ”

“...”

เก๊าทัพไม่ตอบ ยังคงตั้งหน้าตั้งตาวิ่ง ใช้เส้นทางที่สามารถหลบหลีกตำรวจได้ตรงไปยังคอนโดของพระราม เขากับฝ่ายนั้นสู้กันยังไงก็เป็นการทะเลาะวิวาท เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่โดนไปด้วย แล้วถ้า

เรื่องนี้ถึงหูโค้ช ผลที่ตามมาก็จะแยกว่าถูกปรับหรือตักเตือนด้วยการ
ให้ออนคูก

แก้ทัพไม่ต้องการให้ตัวเองถูกตัดสิทธิ์จากการแข่งขันในอีก
ไม่กี่เดือนข้างหน้า

เมื่อคิดว่าพ้นจากตำรวจ ร่างสูงก็ค่อย ๆ ชะลอฝีเท้า คลาย
มือจากแขนของพระราม ก่อนจะเอนกายพิงเสาไฟด้วยท่าทางย่ำแย่
“นี่!”

พระรามกำลังจะว่า แต่พอได้เห็นอาการอีกฝ่ายก็ชะงัก รีบร้อน
ถามด้วยความตกใจ เขายังไม่อยากจะเห็นใครตายต่อหน้าหรือขณะ
แบบนั้นชวยยิ่งกว่าที่ยื่นมือเข้าไปช่วยอีก

“ไหวหรือเปล่า! ต้องไปโรงพยาบาลไหม”

“ไม่ต้อง ไม่ได้หนักขนาดนั้น”

“สีหน้าของนายไม่ได้บอกแบบนั้นนะ”

“ผมบอกไม่ก็คือไม่ พี่ยุ่งอะไรด้วย”

“ยุ่งหรือ? ฉันทึกว่าฉันเพิ่งจะช่วยนายเอาไว้เสียอีก” พระราม
กอดอก จ้องคนตรงหน้านิ่ง

ถึงจะไม่ได้เอ่ยคำต่อว่าออกมา แก้วทัพก็รู้สึกได้ว่าเจ้าของ
ดวงตาคู่สวยกำลังพรุสวาทเขาอยู่ในใจ คิดไปคิดมา คำว่าย่งสำหรับ
คนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยจนเกือบจะถูกหลุมหลงไปด้วยก็ฟังดูไม่ค่อยดี
เท่าไร

“ผมขอโทษ”

ครุ่นคิดกับตัวเองสักพักก็รู้สึกผิด แก้วทัพเอ่ยคำขอโทษออก
มา ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะดูไม่ได้ต้องการให้เขาขอโทษสักเท่าไรก็ตาม

“ช่างเถอะ มันก็ไม่ใช่เรื่องของฉันจริงๆ นั่นแหละ”

“...”

“ไม่ไปโรงพยาบาลก็ตามใจ ฉันจะกลับละ นายเองก็กลับไป
ได้แล้ว ถ้ามีเรื่องขึ้นมาอีกสภาพแบบนี้คงสู้ใครเขาไม่ได้ ฮี ยินให้ตรง

ยังทำไม่ได้เลยมัง”

พระรามกวาดมองไปทั่วทั้งร่างของคนอายุน้อยกว่า ทั้งรอยเลือดรอยข้ำเต็มไปหมด เสื้อผ้าสีอ่อนเปรอะเปื้อนจนแทบจะไม่เหลือสภาพเดิมของมัน แต่ก็อย่างว่า ไม่ใช่เรื่องของเขา จะไปสนใจทำไมว่าอีกฝ่ายจะมีสภาพแบบไหน

เมื่อคิดได้แบบนี้พระรามก็เตรียมจะผลัดตัวออกมา ผ่านหน้าเก้าทัพมาได้ไม่ถึงสามก้าวก็ถูกอีกฝ่ายคว้าแขนเอาไว้ ร่างสูงขยับยิดกาย ไบหน้าเหยเกตุเจ็บปวดไม่น้อย จดจ้องมาด้วยแวตตาล้ายกับสุนัขตัวหนึ่งที่ถูกเจ้าของทิ้ง

“ผม...” ริมฝีปากแตกชำเผลยอขึ้น เปล่งเสียงจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็เงียบไป ดวงตาสะทอนความสับสนโดดเดี่ยว สุดท้ายก็ปล่อยมือและเลือกที่จะไม่เอ่ยอะไรออกมาเลย

“ทำไม ยังหาที่อยู่ไม่ได้หรือไง”

“...”

ไม่ตอบ

เป็นอย่างที่ถามไปสินะ

พระรามเงียบไป ทางด้านเก้าทัพเองก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ ความจริงเขาได้ที่พักแล้ว ไค้ชบอกว่าระหว่างที่กำลังหาห้องเขาไปพักอยู่กับไค้ชได้ ถ้าหากไม่เกิดเรื่องขึ้นตอนนี้เขาก็คงกลับไปถึงบ้านของไค้ชแล้ว

แต่ก็อย่างที่เห็น สภาพแบบนี้ กลับไปแล้วนอกจากจะทำให้ไค้ชเป็นห่วง ยังอาจจะถูกตัดสินชี้แข่งเพราะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับเพื่อนร่วมค่ายด้วย

“ให้ตายเถอะ! นายนี้มัน...แล้วไหนบอกจะให้เพื่อนหาที่พักให้ ถ้ายังหาไม่ได้ก็บอกสิ ปากมีไม้ไผ่หรือไง คิดว่าฉันจะใจร้าย ออกปากได้ถึงแม้จะรู้ว่านายไม่มีที่ไปหรอก จะอดเก่งก็ให้มันรู้ลิมิตของตัวเองบ้าง”

“พี่บอกว่าให้ผมอยู่ด้วยแค่คืนเดียว หลังจากนั้นผมจะไปไหนก็เรื่องของผม”

“...”

ได้ยินแบบนี้ พระรามก็นึกขึ้นมาได้ว่าตัวเองพูดอย่างนั้นออกไปจริง ๆ ด้วยอารมณ์ที่กำลังเดือดพล่านจากสายของผู้เป็นแม่ คิดแค่ว่าจะได้เด็กนี้ไปให้ไกล ๆ ไม่อยากข้องเกี่ยวกับอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนนั้น แต่ในตอนนี้ ต่อหน้าคนที่กำลังบาดเจ็บและไม่มีที่ไป จะให้ไล่เหมือนสุนัขตัวหนึ่งก็คงไม่ได้

“เออ ยอมรับว่าฉันพูด นั่นเพราะว่าฉันไม่ต้องการเพื่อนร่วมบ้านจริง ๆ แต่ในเมื่อมันเป็นแบบนี้แล้วก็ช่วยไม่ได้... กระเป๋าของนายอยู่ไหน”

“บ้านของคนที่รู้จัก ผมฝากเอาไว้” แก้วทักตอบ ตอนนั้นเขากำลังคิดหาวิธีเข้าไปเอากระเป๋าที่บ้านไค้ชและหาข้อแก้ตัวเรื่องที่จะไม่เข้าไปที่ค่ายสักหนึ่งหรือสองสัปดาห์ให้ร่างกายได้พักและบาดแผลจางลงสักหน่อย ถึงตอนนั้นไค้ชคงไม่ถามอะไรมากหรืออึ้ง

“อ้อ พรุ่งนี้ค่อยไปเอา จนกว่าจะหาห้องได้ นายก็อยู่กับฉันไปก่อน”

“ผมจะจ่ายค่าเช่าให้”

“ไม่จำเป็น นายเก็บเอาไว้จ่ายค่าห้องในอนาคตเถอะ ฉันมีกฎไม่กี่ข้อ ถ้านายทำได้เราก็คืออยู่ด้วยกันได้ ไม่มีปัญหาอะไร”